

Moje milé... homogenizované

Rick Raphael (1919 – 1994)

Rick Raphael působil jako redaktor v novinách a v rozhlasu v Idahu. Pak byl v letech 1965 - 1969 zaměstnán jako tiskový tajemník senátora Franka Churcha; nato pracoval deset let u J. C. Penneyho jako jeho tajemník. Jako autor science fiction je nejvíce znám dvěma na sebe navazujícími sbírkami novel - Code Three (Kód tři) (1965) a The Thirst Quenchers (Hasiči žízně) (1965), ale ve Spojených státech nikdy nevyšlo. První novela je jedním z nejlepších popisů americké budoucnosti, v níž vládou automobily a neuvěřitelný systém dálnic - v tomto směru se mu vyrovná pouze On Wheels (Na kolech) od Johna Jakese. Hasiči žízně jsou jedním z ojedinělých pokusů ve sci-fi podrobně pojednávajících o problémech spojených s přelidněním. Rick Raphael vydal také dva thrillery - The Defector (Defektér) (1980) a President Must Die (Prezident musí zemřít) (1981). Povídka „Moje milé... homogenizované“ je zde po svém časopiseckém uveřejnění před třiceti lety otištěna poprvé; je to jeden z dalších objevů Barryho Malzberga - ještě jednou díky, Barry.

(Martin H. Greenberg)

* * *

Zesnulý, velký John W. Campbell, Jr. měl k vědě ambivalentní postoj. Bezmezně ji obdivoval, ale zároveň se domníval, že vědci mají sklon až zatvrzele přijímat ten který současný způsob myšlení a odmítají ho změnit. Prostě měl velice rád příběhy, v nichž vědci stanuli před skutečností dokonale ztřeštěnou, a když ji chtěli vysvětlit, museli se stát stejně dokonale ztřeštěnými.

Je téměř nemožné takový příběh napsat bez komického nadhledu. Já to vím. V roce 1956 jsem pro Johna Cambella napsal „Pate de Foie Gras“, příběh o huse, která snášela zlatá vejce. V následující povídce Rick Raphael polechtal Cambellovu bránici, a také naši, situaci ještě fantastičtější.

(Isaac Asimov)

„Kšá,“ křičela Hetty Thompsonová a mávala svým onošeným starým plstěným kloboukem po kvokajícím hejnu slepic, které se jí motaly kolem nohou, když se tím chumlem prodírala ke kurníku. „Jedeš! Jo, ty, Solomone,“ křikla, přičemž svým slovním projevem mířila na poskakující hřebínek velkého kohouta, který se naparoval na okraji toho hemžícího se shluku. „Nestůj tam jako spokojenej pasák krav po noci strávené bůhvídkde. Odezeň mi tyhle ukřičené ženské z cesty.“ Ohnala se po slepicích, ty se rozprchly a rozzlobeně na protest kdákaly.

Na prahu kurníku se Hetty zastavila, aby její oči přivykly přechodu z ostrého světla na dvoře ranče do studeného přití. Pod mužskou košili, co měla na sobě,

ucítila první pramenky potu, jak se jí ve dveřích opíralo do zad ranní žhavé nevadské slunce.

Pohybovala se obezřetně, a přesto rychle, natáhla ruku a šmátravě hledala vejce; věděla, že budou někde v té rozházené slámě. Jak pečlivě ukládala každý svůj nález do kbelíku, rty se jí při počítání němě pohybovaly. Když skončila, narovнала se, odešla z kurníku a v obličejí se jí zračila mírná podrážděnost.

Slepice kolem ní opět kroužily v naději, že dostanou pár hrstí drcené kukuřice, kterou jim obyčejně házívала. Na opačném konci dvorku si Solomon majestátně vykračoval po kraji zelinářské zahrady, přičemž ani jednou nepřekročil motykou vykopanou čáru, která oddělovala zahradu od dvora.

„Měl by ses činit radši támhle, ty nanicovatý Casanovo,“ bručela Hetty. „Dnes ráno to bylo o pět vajec míň a ty akorát děláš, jako kdybys byl obchodní agent tyhle bandy uprchlíků z hrnce.“ Solomon naklonil hlavu a zpražil Hetty pohledem. Hetty se zastavila u schodů vedoucích na pavlač a střelila po kohoutovi poslední poznámkou: „Jestli se nepolepíš, tak v tom hrnci sám skončíš.“ Kohout opovržlivě zakvokal. „A udělám to ještě líp. Pořídím si sem mladého kohouta a ten tvoji práci převezme.“ Kohout zavřeštěl a dal se na spásný útěk, přičemž před sebou hnál tři slepice až ke kurníku.

Se spokojeným úsměvem konečného vítězství vyšla Hetty po schodech nahoru a dala se ke dveřím do kuchyně. Obrátila se a zadívala se přes dvůr zpátky k chlévu a k ohradám pro dobytek.

„Báárneýý,“ zaječela. „Ještě nejsi s dojením hotový?“

„Už jdu, paní Thompsonová,“ ozvalo se v odpověď z chléva. Když Hetty vešla do kuchyně, nechala za sebou bouchnout dveře s drátěnou sítí proti hmyzu a položila kbelík s vejci na velký pracovní stůl. Zvedla ruku a otírala si zpotené čelo o rukáv košile, když uviděla, jak v pozinkovaném kbelíku uprostřed mezi ostatními vejci leží zlaté vejce.

V tom postoji s rukou nahoře stála několik vteřin jako přimražená a zírala na to matně zářící vejce. Pak pomalu natáhla ruku a zvedla ho. Bylo trochu těžší, než vejce obyčejně bývají, ale až na tu matnou, zlatavě bronzovou barvu skořápky vypadalo úplně stejně jako kterékoliv jiné z těch víc než dvaceti vajec v kbelíku. Pořád ho držela v dlani, když dveře do kuchyně znovu bouchly a do místnosti se vbelhal její dělník. Nesl přes kuchyň dva džbery mléka a postavil je vedle dřezu. „Na co to koukáte, paní Thompsonová?“ zeptal se Barney Hatfield.

Hetty se na vejce ve své ruce zamračila a neodpověděla. Barney se kolem stolu dobelhal blíž, aby líp viděl. Sluneční světlo, které sem dopadalo okny kuchyně, se na skořápce toho podivného vejce třpytivě odráželo. Barney mu se rozšířily oči. „Tak to je teda něco,“ zašeptal v posvátném úžasu.

Hetty sebou trhla, jako kdyby jí někdo přímo před očima luskl prsty. Do tváře se jí opět vrátil její obvyklý pochybovačný výraz.

„Fuj,“ odfrkla si. „To jsem se nechala napálit, ale jenom na chvíli. Todle vejce není nějak v pořádku, ale nabeton to nebude zlato. Jedna z těch pitomejch

slepici si musela něčeho zobnout ve skladu, co jsou hnojiva, a pořádně se přežrala nějakýho toho minerálu nebo čeho."

„Na co vejráš, ty pandrholo," nasupeně se na Barneyho podívala. „Zlato to není." Položila vejce na okraj stolu, šla ke dřezu a z odkapávače vzala čistou osmilitrovou konev na mléko a postavila ji do dřezu, aby do ní nalila džbery zpeněného mléka plného smetany, které Barney přinesl.

„Sally se dnes ráno votelila, paní Thompsonová," řekl. „Pořídila si takovýho moc pěknýho mladýho bejčka."

Hetty se dívala na ty dva džbery s mlékem. „Kdepak je zbytek mlíka, co?"

„Je to mlíko od Queenie," řekl Barney. „Sally je furt venku."

„Tak ji zaveď dovnitř, než se to mlíko na slunci srazí."

„Nemůžu," řekl Barney.

Hetty se otočila a zírala na něho. „Co tím myslíš, že nemůžeš? Copaks najednou dostal vozhrivku?"

„Ne, nejsem nemocnej, já jenom, že Sallyino mlíko nejní nák dobrý," odpověděl.

Na Hettyině tváři se rozhostil zakaboněný výraz, když zvedala jeden džber s mlékem a začala ho nalévat do konve ve dřezu. „Co je s ní, Barneyi? Zdá se ti Sally nemocná nebo co?" zeptala se,

Barney se poškrabal na hlavě. „Nevím to teda přesně, paní Thompsonová. To mlíko vypadá normálně, nebo teda skoro normálně. Je kapánek jako řídký a nemá pěnu, co dycky chcete, aby na mlíku byla. Ale jinač teda určitě nevoní dobře a to bych teda řek, že zrovna moc dobře nechutná."

„Fuúj," při vzpomínce na tu chuť se zaškaredil. „Strčil jsem do toho prst, když to vypadalo kapánek jako divně a ochutnal jsem. Chutnalo to odporně, to teda jo."

„Nejspíš že jsi hřebelcoval toho svýho prašivýho starýho koně, než jsi byl dojit," odfrkla Hetty, „a ochutnávals na prstech tu jeho starou kůži plnou rakoviny. Naposledy jsem ti řekla, aby sis umyl ruce, než půjdeš dojit krávy. Neplatila jsem osmnáct set dolarů za prvotřídní, zaregistrovanou Guernsey jenom proto, aby z těch tvých špinavých pracek dostala do vemene horečku."

„Tak to nejní, paní Thompsonová," křičel Barney rozhořčeně. „Dyť jsem si ruce myl. A dobře. U svýho koně jsem dneska ráno ani nebyl. To mlíko prostě nebylo nák dobrý."

Hetty dolila mléko do konví, a když je dala do chladničky, utřela si ruce o džíny a vyšla na verandu. Barney se ploužil za ní. Shýbla se a číchala k oběma džberům s mlékem, postaveným u dveří.

„No nazdar," vykřikla, „to teda fakt divně voní. Podej mi naběračku, Barneyi."

Barney sáhl po naběračce, která visela na hřebíku vedle dveří do kuchyně. Hetty nabrala trošku mléka, usrkla, prudce se narovнала a vyprskla mléko na dvůr. „Fuj," prskala, „chutná to hůř než motorová nafta."

S odporem zamíchala tu rozvřitou, jalově vypadající tekutinu ve džberech a potom se vrátila zpátky do kuchyně. „V životě jsem nic podobnýho neviděla," vykřikovala. „Ze slepic vypadávají žalostný vejce a dneska, to samý ráno, z krávy

z guernseyského plemene, která zrovna čerstvě dojí a kterou jsem zaregistrovala za osmnáct set dolarů, vycházejí pomyje místo mlíka." Zamyšleně se zadívala přes dvůr na hory v dálce, které se teď tetelily ve žhavém dopoledním slunci. „Barneyi, myslím, že bysme tím mlíkem mohli krmit prasata, než abysme ho vyhlili. Ještě jsem nezažila nic, co by tyhle velký červený prasata nežraly. Až budeš hotovej nalít ty pomeje do kotle, pořádně je v něm promíchej a uvař je pro prasata."

Hetty se vrátila do kuchyně a Barney se obrátil a belhal se přes dvůr ke kůlně, kde měli stát traktor. Stáhl si krempu svého propoceného stetsona přes oči a zamžoural k jihu, tam, kde se v žáru pohupovaly daleko od sebe roztroušené pelyňkové pastviny ranče Kroužkované T. V mlhavé dálce sloupky prachu vířily v piruetách směrem k horám a tvořily koridor vedoucí k ranči. Ze dvora vedla prašná silnice a asi pět mil jižně od ranče křížovala naftovanou okresní silnici. Ta byla teď jedinou spojnici mezi rančem Kroužkované T a ohradami pro přepravovaný dobytek v Carson City. Prašná silnice směřovala přes pastviska k jihu, ale patnáct mil od ranče ji přetínal nový plot ze šesti ostnatých drátů. Na bílé kovové ceduli bylo vypouklými písmeny napsáno: *Silnice uzavřena. Vojenská oblast vlády Spojených států. Zakázané pásma. Nebezpečí - Peligre. Vstup zakázán!*

Pásky napjatého drátu se táhly víc jak třicet kilometrů na východ od silnice a stejně daleko na západ, a každých pět set metrů visela na plotě stejná kovová cedule. Potom se plot táhl asi sto padesát kilometrů na jih a jeho pálivé, sluncem rozžhavené dráty vyrývaly hranice nevadské atomové zkušební základny ve Frenchman's Flat.

Když se dráty objevily poprvé, Hetty a sousední rančeři s křikem žalovali až k samým nebesům a také vysoko do Kongresu a stěžovali si, že přicházejí o silnici a pastviska. Plot zůstal. Teď už přivykli a dokonce znuděně zaznamenávali četné nukleární výbuchy, které otráslas poušť až do vzdálenosti sto kilometrů.

Barney vystavěl ohniště pod velkým, od kouře zčernalým kotlem, ve kterém Hetty vařila žrádlo pro prasata. Dale Hamilton, okresní zemědělský poradce, udělal kdysi pro Hetty sáhodlouhou přednášku o nebezpečích, která plynou z toho, když se prasata krmí syrovými, nevařenými a pravděpodobně kontaminovanými kuchyňskými odpadky. Když pak Hamilton názorně líčil, co se stalo lidem, kteří jedli maso z takto živých prasat, Hetty elegantně zezelenala a nařídila Barneymu, aby zřídil vše potřebné pro vaření v kotli.

Když Barney vyhlil kuchyňské pomyje do hrnce, odpochodoval zpátky přes dvůr pro ty dva džbery se špatným mlékem.

Hetty seděla v kuchyni u stolu a skládala vejce do plastických nádob určených do chladničky, když prasečí pomyje s velkým nárazem burácivě vybuchly, načež o zlomek vteřiny později následovala ještě hlučnější exploze, která otrásla všemi budovami na ranči. Vejce se jí rozletěla po místnosti, když dovnitř kuchyňským oknem v přívalu roztržitého skla s hvízdotem vlétla poklice od kotle s pomyji a zabodla se hranou do zdi nad sporákem. Hetty padla dozadu do kupy rozbitých vajec. Na její omráčené tělo se snesla záplava rozbité sádrové omítky a střepy ná-

dobí. Oslněnýma očima uviděla sloup purpurově načervenalého ohně stoupajícího ze dvora.

Žena, kterou třiadvacetkrát shodil vzpínající se mustang a při té příležitosti ji pětkrát nakopl, nezůstane omráčena nadlouho. Seškrabujíc si z těla kapající vaječné žloutky a sádrouvou omítku, Hetty Thompsonová se namáhavě postavila na nohy a potácela se ke kuchyňským dveřím.

„Báárněýýííí," hulákala, „jsi v pořádku?"

Sloup podivně zbarveného ohně rychle pohasl a po dvoře místy hořelo jenom pár dohasínajících kusů dřeva z ohniště pod kotlem. Po kotli nezbylo ani památky.

„Barneyi," křičela úzkostně, „kde jsi?"

„Tady jsem, paní Thompsonová." Barneyho začouzený obličej vykukoval zpoza kůlny pro traktor. „Vy jste v pořádku, paní Thompsonová?"

„Co se to kčertu stalo?" vykřikla Hetty. „To ses snažil podpálit pod kotlem dynamitem?"

Otřesen, nicméně nezraněn belhal se rozbolavělý Barney k verandě domu.

„Neptejte se, paní, co se stalo," řekl. „Jenom jsem nalezl do hrnce s pomejema to mlíko a potom jsem to přiklopil poklicí a odešel jsem. Uslyšel jsem to vobrovský ‚buch‘ a zrovínka načas jsem se ohlídl a viděl jsem, jak ta poklice vodlítla a jak se kotel naklání do vohně, a pak to bylo všecko jeden pekelný vejbuch. Vodhodilo mě to dočista pod kůlnu." Šmátral v kapse po cigaretě a třaslavou rukou si zapálil.

Hetty se upřeně rozhlížela po dvoře a potom se podívala nahoru a zajíkla se překvapením. Kotel na pomyje trůnil jako furiantský tvrdák na jednom rameni větrného kola pohánějícího čerpadlo. „Tak to teda budu..." pravila Hetty Thompsonová.

„Určitě jsi, Barneyi Hatfelde, nenalil do ohně benzín, aby se rychleji rozhořel?" vyštěkla na dělníka.

„Néé, paní," Barney hlasitě protestoval, „u vohně nebyl nikde žádný benzín. Jediný, co sem tam nalil, bylo to špatný mlíko." Odmlčel se a poškrábal se na hlavě. „Myslím, že to mohlo udělat to divný mlíko, co říkáte, paní Thompsonová? Takovej žádný benzín ani nejní, co by takhle vylít nebo co by tak divně hořel, jako tohle."

Hetty odsekla. „Kdo to kdy slyšel, aby mlíko bouchalo, ty starej idiote!" Na tváři se jí objevil pochybovačný výraz. „Dals tam to mlíko všecko?" „Ne, paní, jenom jeden kyblík." Barney ukázal na druhý džber u dveří do kuchyně. Byl teď napůl prázdný a stál v kaluži nějaké tekutiny, která sem vystříkla v tlakové vlně při výbuchu. Hetty chvilku džber obhlížela, pak ho rázně zvedla a vykročila na dvůr.

„Je jenom jeden způsob, jak na to přijdem," řekla. „Dones mi plechovou konev, Barneyi."

Na dno konve vylila asi dvě plné lžíce mléka, zatímco Barney chystal malou hraničku na podpal. Když džber s mlékem odnesla do bezpečné vzdálenosti, hraničku zapálila, postavila plechovou konev nahoru na hořící dřevo a letěla o několik metrů dál k Barneymu, který všechno zpozvzdálí pozoroval. Neuběhla ani

minuta a s dunivým *buch* vyšlehl z konve malý sloup purpurového, plynného ohně. „Tak co bys tomu řekl!" vykřikla Hetty užasle.

Konev odlétla kousek od ohně, ale nevybuchla. Hetty se vrátila ke džberu, a když si do naběračky nabrala necelou lžící mléka, přistoupila k ohni. Postavila se co nejdál, ale tak, aby mohla dosáhnout nad plamen, opatrně stříkla pár kapek tekutiny přímo do ohně a hned uskočila. Než se však vůbec stačila pohnout, vyletovaly už z plamenů malé purpurové ohníčky. Kousky hořícího dřeva létaly na všechny strany; jeden uhodil Barneyho za krk a poslal mu na záda spršku jisker.

Dělník zařval bolestí a letěl ke žlabu s vodou vedle ohrady pro dobytek a nechával za sebou oblaka dýmu. Hetty zpoza pozvednutého obočí zamyšleně obhlížela dějiště svého experimentu. Pak spokojeně zamručela, sebrala džber se zbylým mlékem a vrátila se do domu. Barney se soukal z koňského žlabu a kapala z něj voda.

V kuchyni byla jedna velká spoušť. Rozplesklá vejce byla na všem a na podlaze, na stole a na nábytku leželo rozbité sklo, nádobí a omítka. Jenom jedno vejce se nerozbilo. To zlaté vejce. Hetty je zvedla a zatřepala jím. Měla nejasný pocit, jako by se uvnitř té tvrdé, kovově vypadající skořápky něco hýbalo. Hýbalo se to téměř stejně, jako když člověk zatřese obyčejným vejcem, ale přesto to byl pohyb trochu odlišný. Hetty položila ten divný předmět na polici a dala se do uklízení.

Johnny Culpepper, který také pracoval na ranči jako dělník a pomáhal Hetty s hospodařením, zjel těsně před polednem s dodávkovým autem na dvůr. Zaparkoval u domu ve stínu velikánského topolu a vyskočil z auta s náručí plnou pošty a novin. V kuchyni za dveřmi vysypal poštu na přiborník a chystal se hodit klobouk na hák u dveří, když si všiml, v jakém je místnost stavu. Hetty rozdělovala do třech talířů na stole voňavé, ohřáté dušené maso. Uklidila už to nejhorší a oblékla si čistou košili a džíny. Litinově šedé vlasy měla vzadu staženy do uzlu, ještě vlhkého po tom, co ze sebe ve spěchu seškrabovala mazlavou směs vajec a omítky.

„Propánakrále, Hetty," řekl Johnny. „Co se tu stalo? Bouchnul ti tlakový hrnec?"

Oči se mu rázem rozšířily, když uviděl poklici od kotle na pomyje pořád ještě zabodnutou ve stěně nad sporákem. Pohled se mu svezl zpátky a zaznamenal roztržité okno.

„Měli jsme nehodu," řekla Hetty věcně a stavěla poslední talíře na stůl. „Povím ti o tom při jídle. Teď se běž umýt a zavolej Barneyho. Chci, abys dnes odpoledne to okno zasklil a dostal tu zatracenou poklici ze zdi."

Plný zvědavosti a zmatku se Johnny umyl u kuchyňského dřezu a pak šel ke dveřím, aby zavolał Barneyho. Barney na opačném konci dvora uvolňoval větrné kolo ze sevření. Johnny se díval, jak jím těžký kotel na pomyje svou vahou pomalu otáčel, a když se rameno, na němž kotel trůnil, otočilo dolů, litinový hrnec se smekl a s dunivým zařinčením spadl na tvrdou, udusanou zem.

„Proboha," řekl Johnny ohromeně. „Hej, Barneyi, je čas k jídlu. Pojd' dovnitř."

Barney se vlekl přes dvůr a vběhl se do kuchyně, aby se umyl. Zasedli ke stolu. „A teď mi teda řekněte, co jste to tu vy dva prováděli," zeptal se Johnny, když se pustili do mís naložených jídlem.

Při jídle mu ti dva postarší lidičkové podali podrobnou zprávu o ranní nehodě. Čím déle Johnny poslouchal, tím to znělo divočeji. Johnny byl na ranči Kroužkované T od svých deseti let. To bylo v roce, kdy ho Hetty v Carson City vytrhla z rukou strážníka, který toho otrhaného a špinavého kluka zrovna táhl na stanici za to, že v koloniálu štípnul krabici sušenek. Johnnyho matka byla po smrti a jeho otec, kdysi nejlepší mechanik ve městě, byl teď nejlepším opilec ve městě.

Tenkrát, když se z toho jeho otec vždycky vyspával, ať už v chatrči na kraji města, kde se synem bydleli, nebo v místním vězení, tenkrát Johnny zdivočel.

Hetty vzala chlapce na ranč ze dvou důvodů. Především to byla ta prázdná bolest v jejím srdci od té doby, co rok předtím zemřel Velký Jim Thompson; bylo to po nehodě na ranči, když mu traktor rozmačkal hrudník. Druhým důvodem bylo její dobře skrývané zklamání nad tím, že je bezdětná. Hettina otevřená, zocelená povaha nikdy nepřipustila pocit samoty nebo žalu. Pod tou vnější slupkou všechna její vroucnost a láska patřily tomu vystrašenému, přesto agresivnímu chlapci. Nikdy však svou lásku nedávala příliš najevo, dokud se Johnny nestal součástí jejího života. Příští zimu zemřel Johnnyho otec na zápal plic, který si uhnal, když ležel celou noc opilý ve studené chatrči, zatímco venku řádila sněhová vichřice. Lidé v okrese vzali bez jakýchkoliv právnických formalit za své, že Johnny bude automaticky patřit k Hetty.

Fackovala ho a utěšovala až do jeho nemotorné puberty, prostrkala ho střední školou a pak, když mu bylo osmnáct, poslala ho na kalifornskou univerzitu v Davisu, aby se tam dozvěděl, co říkají vědátři z ministerstva zemědělství Spojených států o chovu dobytka a vedení ranče.

Když Hetty a Barney všechno odvykládali, na Johnnyho tváři se rozhostil výraz nefalšovaných pochyb. „Kdybych vás dva dobře neznal, řekl bych, že jste si nahýbali z flašky whisky, co jsem byl pryč. Ale tohle teda musím vidět."

Dojedli, a když Hetty naskládala nádobí do dřezu, vyšli na verandu, kde Johnny absolvoval tentýž proces zkoumání mléka. Na dvoře byl v bezpečí otevřeného prostranství opět rozdělán oheň a pár kapek mléka mělo tentýž ohnivý, zářivě zbarvený účinek.

„Tak, jen si to představte," vykřikoval Johnny, „čtyřsetoktanová guernseyská kráva!"

Zadupal oheň a odnesl džber s mlékem do kůlny s traktorem. Postavil mléko na pracovní stůl a vzal si plnou náruč nářadí, aby mohl dát dopořádku výbuchem poničenou kuchyň. Už byl na odchodu, ale když mu padl zrak na vědro s mlékem, nářadí odložil a jal se pod pracovním stolem hledat prázdný, dvacetilitrový kanystř na benzín. Zbylé mléko nalil do kanystřu na benzín a utáhl uzávěr. Pak vzal nářadí a z police na zdi tabuli skla a vydal se směrem k domu.

Hetty vešla do kuchyně, zrovna když páčil poklici od kotle ze zdi.

„Než budeš hotovej, naděláš tu ještě větší nepořádek," řekla. „Takže to jenom dodělej a pak tu spoušť hned uklid'. Stejně mám na práci jiné věci."

Narazila si na hlavu starý pánský plstěný klobouk a odešla z domu. Barney skládal zbytek zásob, které Johnny přivezl autem z Carsonu. Hetty si zaclonila oči před kovovou září odpoledního slunce. „Začíná být dost sucho, Barneyi. Hod' mi na auto pár špalků soli. Odvezuje na jižní pastvinu a mrknu se, jestli není potřeba otevřít čerpadla."

„A mohl bys spustit větrné čerpadlo, kdyby začalo později odpoledne trochu foukat. V každém případě nech čerpadlo na dvoře radši běžet, asi tak na hodinu, a napušť do nádrže trochu vody. Budu zpátky, jen co se projedu po pastvině. Ráda bych věděla, jak je na tom ta skotská jednoroční kráva, kterou jsem vybrala na porážku."

O pár minut později Hetty zmizela v malém nákladáku za prudce zvřeným oblakem žlutého prachu. Barney se loudal k chladivému přístřešku s čerpadlem pod tyčícím se větrným kolem. Elektrický motor, který byl napájen z veřejné sítě nebo stejnosměrným proudem z vlhkých akumulátorů, se v té malé kůlně zdál přímo mohutný. Malé dynamo na benzín, stojící nalevo, dodávalo rezervní energii, když nefoukal vítr, který poháněl dynamo s rameny, nebo když bylo vedení mimo provoz, jak se to často stávalo v zimě.

Barney zapnul spínač, aby spustil motor čerpadla. Nestalo se nic. Nahmatal elektrický vypínač, aby zjistil, zda svítí jediná žárovka v místnosti, visící na šňůře ze stropu. Zase nic. Výhružně si cosi mumlal, u motoru čerpadla vyměnil kabely na stejnosměrný proud a zapnul spínač od série akumulátorů. Motor zaskřípal a váhavě se rozkňikal, ale když Barney zapnul spojku, aby čerpadlo spustil, motor se zastavil a jenom slabě hučel. Potom Barney otevřel skříňku s pojistkami na střídavý proud.

Johnny vytáhl poklici od kotle ze zdi a vytloukal právě kousky rozbitého skla z okenního rámu v kuchyni, než do něj vsadí nové sklo, když se do místnosti vbelhal Barney.

„Johnny, ten hrnec zničil elektrický vedení vod boudy s čerpadlem, když to lítalo," řekl. „Paní Thompsonová chce nabrat trochu vody, a eště k tomu akumulátory jsou kaput. Máš čas aby to vedení bylo okay?" Johnny se odmlčel a rozhlížel se po kuchyni. „Budu tady stejně dělat ještě hodinu, aby to tu Hetty mohla uklidit, až se vrátí. Spušť zatím benzínový nahazovač a já to spravím, až s tím tady skončím," řekl.

„Dobrá," Barney pokývl hlavou a obrátil se k odchodu. „Jo, eště jsem se tě zapomněl na něco voptat. Paní Thompsonová ti už řekla vo tom vejci?"

„Jakém vejci?" zeptal se Johnny.

„Vo tom zlatým."

Johnny se zazubil. „Jasně, když jsem přišel, viděl jsem slepici, co snáší zlatý vejce. A ty jsi Honza z pohádky a větrné kolo je tvůj, ubrousek prostří se'. Tak si ho rozdělěj a pěkně se pusť do jídla."

„Ale jdi, Johnny," protestoval Barney, „já si nevymejším. Paní Thompsonová dnes ráno donesla vod slepic jedno zlatý vejce. Aspoň teda vypadá jako zlatý, ale vona říká, že zlatý nejní. Koukni, je tady." Sáhl do příborníku, kam Hetty zlaté vejce položila. Přešel k Johnnymu, sedícímu na odkapávací desce u dřezu, a podal mu ho.

Johnny vejce obracel ze všech stran. „Na omak je opravdu zvláštní. Zajímalo by mne, jak vypadá vevnitř." Opatrně vejcem zaťukal o okraj odkapávací desky. Když se nerozbilo, bouchl do něj s větší silou, ale jakmile si uvědomil, že kdyby se doopravdy rozbilo, vyteklo by na podlahu, položil ho na stůl a tloukl do něj kladivem.

Skořápka se rozlomila a na odkapávací desku vytekla průzračná tekutina, řídká a čirá, nikoliv lepkavá jako bílek normálního vejce. Po desce se kutálela malá, červenavá kulička, což byl evidentně žloutek, spadla do dřezu a rozbila se na prachové částičky. Z té hromádky vycházela slabá vůně připomínající éter.

„Počítám, že paní Thompsonová měla pravdu," řekl Barney. „Povídala, že se ty slepice nejspíš hrabaly v chemikáliích, co jsou na hnojení. Takovýhle vejce jsem ještě nikdy neviděl."

„Jo," odpověděl Johnny zmateně. „Tak to by stačilo." Odhodil zlatou skořápku stranou a vrátil se ke své práci se sklem. Barney odešel k přístřešku s čerpadlem.

Tam potom otevřel nádrž s benzínem a strčil do ní špejli, aby zjistil, kolik je v ní paliva. Když špejli vytáhl, byla skoro úplně suchá. Se sáhodlouhým mumláním se dovlekl přes dvůr ke kůlně s traktorem a vzal kanystř na benzín. Když se vrátil k čerpadlu, naplnil palivovou nádrž motoru až po okraj, postavil kanystř stranou a pak, když nachystal karburátor, šukl lankem startéru. Motor naskočil, prskal a řval a pak se rozběhl jako o závod. Barney se vrhl ke škrticí klapce a uzavřel ji na doraz, ale i tak motor běžel téměř na plné obrátky. Potom si Barney všiml, že po straně palivové nádrže stéká bílá tekutina a odkapává z hrdla kanystřu. Zešíroka se usmál, pak zapojil spojku čerpadla a ve spěchu se odbelhal přes dvůr do kuchyně.

„Hej, Johnny," volal, „tys nalil to mlíko vod Sally do kanystřu na benzín?" Johnny se vyklonil z otevřeného okna kuchyně. „Jo. A proč?"

„No, jenom že jsem ho omylem nalil do nahazovače. Člověče, to bys měl slyšet, jak ten motor jede," vykřikoval Barney. „Pojď se podívat."

Johnny se přehoupl nohama přes okno a lehce se spustil na dvůr. Oba byli právě v půli cesty k přístřešku s čerpadlem, když budovu roztrhl hlasitý výbuch. Jednotlivé části motoru čerpadla létaly skrz zdi jako šrapnely. Z roztržené budovy stoupal zvětšující se mrak purpurového dýmu, zatímco se Johnny a Barney tiskli k horké, udusané zemi. Z přístřešku s čerpadlem šlehaly plameny. Oba muži utíkali ke žlabu pro koně, popadli džbery s vodou a utíkali zpět k přístřešku. Oheň se právě zakousl do jeho dřevěných zdí. Pár šplíchanců vody oheň zdolalo.

Dívali se na poničené zbytky benzínového motoru. „Pro pět ran do hlavy," křičel Johnny, „ono to ten motor úplně roztrhalo." Podíval se nahoru na díry ve střeše. „Vystřelilo to válce a hlavu motoru úplně skrz střechu. Pro pět ran!

Barney ohmatával čerpadlo a elektrický motor. „Vypadá to, že to čerpadlo vůbec nepoškodilo. Počítám, že bysme radši měli dát do kupy to elektrický vedení, teď když už teda nemáme žádné benzínové motor.“

Oba muži se dali do práce na motoru čerpadla. Roztržené vedení venku před budovou bylo spojeno a o dvacet minut později Johnny zapnul spínač střídavého proudu. Velký elektrický motor se rychle rozběhl a ustálil se v rovnoměrného hukotu, svědčícím o dobře fungujícím mechanismu. Světlo na stropě na krátkou chvíli potměnlo, když bylo čerpadlo plně zatíženo, a pak se přístřeškem rozléhal čvachtavý zvuk čerpadla. Několik minut se dívali a naslouchali. Když si byli jisti, že čerpadlo pracuje uspokojivě, z poničeného přístřešku odešli.

Johnny nesl benzínový kanystr s mlékem. „To je dobře, žes tohle dal stranou. Nedostalo to zásah a nevybouchlo to,“ řekl. „Kdyby k tomu došlo, tak podle toho, jak tenhle krám reaguje, bychom byli bez čerpadla, motoru nebo bez větrného kola.“

„Barneyi, buď tak dobřej a dodělej to zasklívání za mne, jo? Rám už jsem na to kompletně nachystal. Musím si s něčím trochu pohrát a popřemejšlet.“

Johnny zabočil do kůlny s traktorem a nářadím a zmizel dovnitř. Barney se dobelhal do kuchyně a dal se do zasklívání. Z kůlny se ozývaly různé zvuky, jak motor prskal, běžel jako o závod, střílel do karburátoru a pak jen šel naprázdno.

Když Hetty zhruba o hodinu později zajela zpátky na dvůr ranče, jezdil Johnny s traktorem po dvoře jako na rodeu, obličej roztažen do širokého úsměvu. Hetty zaparkovala nákladák pod stromem, Johnny kolem ní projel na plný plyn a pořád se zubil. „Co má tohle, zatrápeně, znamenat?“ zeptala se, když vylézala z auta.

„Jestlipak víš, na co tenhle traktor jezdí?“ překřikoval Johnny hluk motoru.

„Samozřejmě že vím, ty mladej idiote,“ vykřikla. „Na benzin.“

„Špatně,“ zavřískal Johnny triumfálně. „Jezdí na Sallyino mlíko!“

* * *

Příštího dne ráno Johnny namíchal sedm set litrů Sallyina Paliva a na tuhle směs nechal vrčet malý nákladák, traktor, vůz pro dobytek a svůj Ford ročník 1958 a Hettyin Chevrolet combi ročník 1959.

Poté, co hledal a našel ten správný poměr, bylo už smíchání jednoduché. Jeden litr čistého Sallyina mléka na tři sta padesát litrů vody. Na svoji směs spotřeboval dva litry mléka, které zbyly v kanystru na benzin; nicméně do příštího rána Sally obdařila ranč ještě osmnácti litry svého čistého koncentrátu. Koncentrované mléko Johnny pečlivě skladoval v přístřešku s nářadím ve dvousetlitrovém, dobře vyčištěném sudu na benzin.

„Objevíli jsme zlatý důl,“ řekl Hetty vítězoslavně. „Už nikdy nebudeme muset kupovat benzin. A navíc, při té rychlosti, s jakou nás Sally mlíkem zásobuje, můžeme ho začít za pár týdnů prodávat a naděláme si jmění.“

Totéž ráno Hetty nasbírala další tři zlatá vejce.

„Polož je na polici," řekl Johnny, „a až pojedem příště do města, ukážu je Dalemu a možná se ho zeptám, v čem se to ty slepice hrabaly. Do města asi pojedu znovu v sobotu a vyzvednu poštu."

Ale když přišla sobota, šoural se Johnny po ranči s bolavým kotníkem, který si poranil, když jeho kůň klopýtl v sýslí díře a shodil ho. „Tu nohu nech v klidu," nařídila Hetty. „Pro poštu pojedu já. Ty tvoje holky se už tenhle tejden nějak protlučou, i bez tvýho milostnýho obletování." Johnny se zatvářil kysele, ale poslechl.

„Báárněýýíí," hulákala Hetty, „přines mi z lednice čtvrtku z nějakýho dobytčete." Barney vykoukl z chléva a souhlasně přikývl. „Už strašně dlouho slibuju soudci Hatcherovi, že mu donesu nějaký dobrý hovězí," řekla Hetty Johnnymu.

„Jestli se chceš stavovat na úřadech, mohla bys vzít ty bláznivý vejce okresnímu zemědělskému poradci a nechat jim je tam na rozbor," navrhl Johnny. Odšoural se pro zlatá vejce do kuchyně.

Barney se vrátil s vychlazenou hovězí čtvrtkou, zabalenou do pytloviny. Hodil ji na nákladák a přikryl ji několika pytli, aby se v dopoledním žhnoucím slunci udržela v chladu. Johnny vyšel z domu, vejce nesl v lehké lepenkové krabici, vycpané zmačkanými novinami. Pevně ji usadil vedle masa do předního rohu korby. „Hetty, chci po tobě ještě jednu věc," řekl. „V budouc s traktorem mám půl sudu zbylé nafty, kterou jsem chtěl dát na protiúčet za trochu mazacího oleje do převodovky. Willy Simmons řekl, že mně ho dá. Mohla bys mu to hodit na farmu a vzít to mazivo?"

„Dej to nahoru," řekla Hetty, „já se zatím půjdu oblíct do něčeho lepšího."

Když se Johnny belhal nahoru po schodech na verandu, zastavil ho Barney. „Donesu to, chlapče, nenamáhej si ten kotník." Barney vylezl na nákladák a odjel s ním do kůlny s traktorem, v jejímž přítmí konečně uviděl dva sudy s naftou. Sud, který byl k němu blíž, naklonil na stranu a ucítil, jak v něm tekutina šplíchá u značky v půlce sudu. Pak ho vyvalil ze dveří. Vyzdvihl ho nahoru na korbu, opřel ho o kabinu řidiče a zavezl auto zpátky ke vchodu do domu. Hetty právě vycházela, na sobě měla čisté džíny a zářivěbarevnou halenku s květinovým vzorem. Šedivé vlasy měla pod zformovaným stetsonem staženy do úhledného uzlu.

Vylezla do auta, zamávala oběma mužům a vyjela ze dvora. Když se u brány auto přehouplo přes příčný příkop, bránící v přístupu dobytku, ze sudu od benzínu se sedmdesát pět litrů čistého Sallyina mléka vyletěla dřevěná zátka, kterou Johnny jen provizorně upravil.

Když auto narazilo na další hrbol, ze sudu vytryskl malý gejzír bílé tekutiny a pak se auto kodrcalo po cestě od ranče a s každým nárazem vyšplíchla trocha Sallyina mléka a vytvářela na korbě kalužinku. Když Hetty s cowboyskou razancí vyjela na okresní silnici, sud se nebezpečně naklonil a pak jako bumerang nadskočil do původní polohy. Tentokrát vystříkl celý vodotrysk mléka a mohutným šplíhancem zacákal vnitřek krabice se zlatými vejci. Hetty jela dál.

Nejela však dlouho.

S lhostejnou nevšímavostí k řízení, typickou pro rančerky, se Hetty neustále rozhlížela po okolních pastvinách, na kterých se pásla malá stáda jejích milovaných černých krav ze skotského plemene. Byla pyšná na to, že navzdory svým šedesáti letům měla zrak natolik ostrý, že byla schopna na kilometr rozeznat krávu sužovanou cizopasníky.

Tři kilometry poté, co zabočila na okresní silnici, která vedla pastvinami ranče Kroužkované T, si její těkající oči všimly krávy a telete na úbočí kopce pár set metrů na jih od silnice. Hetty zpomalila na osmdesát kilometrů za hodinu a mžourala do slunce. Spokojeně zamručela a dupla na brzdu. Auto prudce uhnulo do strany a zastavilo na levé straně opuštěné silnice. Hetty vyskočila z vozu a rychle se pustila nahoru po stráni, aby se na krávu a tele podívala zblízka.

Vůbec neslyšela, jak sud s mlékem s temným bouchnutím narazil na okraj korby. Hetty vyšla na vrchol kopcea pomalu kráčela směrem ke krávě a teleti, které teď před ní opatrně ustupovaly. Když scházela po druhé straně kopce, odkud už nebylo na auto vůbec vidět, nepřerušovaný proud Sallyina mléka zaplavil krabici se zlatými vejci. O minutu později se sud díky úbytku tekutiny posunul a sklouzl. Spadl na vejce a půl tuctu jich rozbil.

Země se otevřela a svět kolem Hetty vybuchl v jednom dunivém pekle purpurově červeného ohně a ohlušujícího burácení. Valící se náraz vzduchu srazil Hetty do vyschlého řečiště na úpatí kopce. Když se přes ni přehnala obrovská nárazová vlna, zachránilo jí řečiště život. Pod malým převisem se Hetty, omráčená a ohlušená, přitiskla k zemi.

Valící se náraz vzduchu oťrásl ranči a městy v okruhu více než sto padesáti kilometrů; přízemní vlnu zaznamenaly seismografy na Kalifornské univerzitě, vzdálené téměř tři sta třicet kilometrů, a také seismografy univerzity v Los Angeles, vzdálené šest set čtyřicet kilometrů. Kontrolní a zkušební přístroje se splasily podél celého zkušebního území Úřadu pro atomovou energii, a to ve vzdálenosti pouhých devadesáti kilometrů jižně od té velikánské, dýmající díry, která znamenala konec nákladního automobilu z ranče Kroužkované T.

Obytná budova ranče byla vzdálena asi třináct kilometrů vzdušnou čarou od místa výbuchu.

Johnny si hověl na široké verandě v Hettině oblíbeném houpacím křesle, zapaloval si cigaretu a Barney trůnil na zábradlí, když nebe překryla oslepující fialová zář. Oba přivřeli oči v ztuhlém ohromení, když se k ranči přihnala tlaková vlna, srovnala se zemí chatrnější budovy a zbourala ocelí vyztužené zdi a střechu chléva. Všechna okna na ranči vylétla ve strašném přívalu úlomků skla do vzduchu. Valící se přízemní vlna, která v těsném závěsu následovala, narazila do hlavní budovy, pevné, postavené ze dřeva a nepálených cihel, a oťrásla jí. Ten náraz zasáhl Johnnyho jako rána pěstí a jako s dětským větrníkem jím švihl i s jeho houpacím křeslem o zeď domu. Barneyho vyzvedl jako pytel mokrých hadrů a mrštil jím na omráčeného Johnnyho, který byl napůl v bezvědomí.

První vystrašené rzání koní ve stájích a ohradách se mísilo s bučením jalovic ve chlévech, když hluk způsobený výbuchem dohonil ničivé působení tlakové a přízemní vlny.

Jako ozvěna tisíců dělových salv, vystřelených v jednom okamžiku, se vyřítil z pouště hluk tak silný, že až drásal duši z těla, a s intenzitou téměř hmatatelnou vburácel do zničeného dvora ranče. Oba muže, kteří se chabě hýbali, srazil na verandě k zemi a pak hřměl v obrovských zvukových vlnách.

Barney sténal a skutálel se ze změti, kterou tvořilo houpací křeslo a ten omráčený mladík pod ním. Johnny ležel ještě několik vteřin jako v mrákotách a potom se s námahou začal zvedat na nohy.

„Hetty,“ zakřičel a jako šílený ukazoval směrem k jihu, odkud jako noha gigantické jedovaté houby stoupal k nebi obrovský, špinavý sloupec purpurového dýmu a ohně. „Hetty je tam!“

Klopýtavě sešel z verandy a potácivě se rozběhl k hromadě rozbitých prken, které ještě před malou chvílí byly kůlnou pro traktor. Když přecházel přes dvůr, ze severu se tam opět vřítíl obrovský poryv větru a hnál před sebou oblaka suché, prašné hlíny. Když se náraz větru hnál směrem k velikánskému sloupu purpurového dýmu, málem znovu srazil k zemi zraněného a otřeseného Johnnyho.

„To je imploze,“ uvědomil si Johnny.

Vrhnul se na hromadu uvolněných prken, která zavalila Hettino combi, a zuřivě je odhazoval stranou v horečné snaze auto vyprostit. Barney se za ním dokulhal, aby mu pomohl, a za minutu byl přístup k autu volný. Johnny se vsoukal na přední sedadlo a popojel s autem o kousek dozadu, aby je vyprostil ze zbývajících prken. Tři boční okna byla rozbitá, ale čelní sklo bylo neporušené, až na malou, hvězdčovitou prasklinku v ochranném skle. Když bylo auto vyproštěno, Barney otevřel druhé přední dveře a vklouzl vedle Johnnyho. Zpod kol auta vystříklo bláto, jak Johnny šlápl na plyn a hnál se směrem k sloupu dýmu, který teď mířil k nebi do výšky více než dvou kilometrů.

Hetty se pod svým ochranným převisem pohnula a slabě zasténala. Z nosu jí stékaly dva pramínky tmavé krve. Na krajinu sedal hustý prach. Hetty kašlala a lapala po dechu.

Na druhé straně kopce z obrovského, rozervaného kráteru, který měl v průměru téměř třicet metrů a sahal do hloubky dvou až tří metrů, stoupal dým jako z probouzející se sopky a vycházel podivný, pronikavý zápach éteru.

Dramatická akce Johnnyho Culpeppera na záchranu Hetty nebyla o nic dramatičtější než reakce lidí ve spoustě dalších míst v Nevadě a v Kalifornii. Zvláště pak v jednom místě, vzdáleném sto kilometrů na jih, kde se malá armáda vojáků a vědců připravovala na podzemní výbuch v době, kdy zmizel nákladák ranče Kroužkované T.

Tlaková vlna se valila pouští, přehnala se okolo hor a vlila se do Frenchman's Flat, přičemž uvedla v činnost všechny přístroje pro měření půdních otřesů. Pak přišla přízemní vlna a hnala se zemí jako sysel zahradou. Nakonec na zděšené

vědce a vojáky udeřila zvuková vlna, jako dunění velkých tympanů pod klenutou klenbou hořícího nebe.

Na pozorovatelských stanovištích na vrcholech hor technici nevěřičně upírali zrak na sever, k bobtnajícímu sloupu dýmu a prachu, pak vykřikli a rychle nasměrovali optické a elektronické přístroje k tomu prapodivnému sloupu. Neuběhlo ani patnáct minut a připravovaný pokus byl zrušen, všechno zařízení bylo zabezpečeno a první vlna vědců, vojáků, pracovníků rozvědky a bezpečnosti se hnala na sever hned za týmy bíle ustrojených mužů se zapečetěnými detektory záření, kteří Geigerův počítač drželi v rukou jako podmořské dělo. Telefonní linky byly přetíženy hovory vedoucích pracovníků Úřadu pro atomovou energii, pracujících v terénu, kteří hlásili události do Washingtonu a volali o pomoc ze základny Úřadu na západním pobřeží a v Novém Mexiku. Proudové bojové letouny na letecké základně Nellis blízko Las Vegas rychle vzletly a nad pozemními vozidly se s burácením hnaly k severu, aby hlásily povětrnostní podmínky v blízkosti mocného purpurového sloupu.

Kancelář tiskové agentury Associated Press v San Francisku právě obdržela zprávu o otřesu, který zaznamenal seismograf v Berkeley, když pracovník na druhé straně stolu přijal telefonický hovor od novináře jejich agentury v Carson City, kterým oznamoval silný výbuch a obrovský mrak na obloze nad pouští. Rychlý pohled na mapu ukázal, že místo výbuchu se nachází v poměrně velké vzdálenosti od území jaderných zkoušek Úřadu pro atomovou energii. Zpravodaji v Carson City bylo nařízeno, aby okamžitě na ono místo odjel a zaznamenával události do té doby, než ze San Franciska přiletí posila v podobě dalších zpravodajů a fotografů.

Dříve než se kterákoliv z oficiálních nebo soukromých agentur rozhoupala, combi ranče Kroužkované T jako střela sjelo z cesty, která vedla rančem, a zabočilo na okresní silnici. Obě cesty vedly do Carson City - a také ke stále více se zvětšujícímu, nyní však řidšímu sloupu dýmu.

Johnny se hrbil nad volantem a upíral zrak do houstnoucího mraku dýmu a prachu. Jen neochotně mírnil krkolomnou rychlost; věděl však, že musejí najít Hetty - pokud je naživu. Ani jeden z nich po celou tu dobu, co auto vyrazilo ze dvora, nepromluvil ani slovo.

Neexistoval opodstatněný důvod pro to, aby byl výbuch nějak spojován s Hetty, a přesto Johnny, instinktivně a utrápeně, tušil, že Hetty s tím jaksí souvisí. Barney, kterému stále ještě nedošla jeho chyba se sudy od nafty, se jenom držel sedadla a modlil se, aby všechno dopadlo co nejlíp.

Prach zhoustl natolik, že nebylo téměř vidět, takže když pronikli hlouběji, až k základně sloupu dýmu, musel Johnny přibrzdit. Za jeho šíleným strachem o Hetty se skrývalo jen napůl uvědomovaná myšlenka, že tohle všechno je atomový výbuch a že on a Barney jdou vstříc jisté smrti z ozáření. Při té myšlence zapracovala jeho schopnost logické úvahy a pravila: „Kdyby tohle byl atomový výbuch, začal bys umírat už na verandě, a mohl jsi už nechat všechno plavat.“

Když auto dorazilo k dýmajícímu kráteru, závan větru zvířil prach do výšky a odnesl jej dál od silnice. Johnny dupl na brzdu, oba muži vyskočili z auta a pohlceci úžasem stanuli na okraji díry.

Ve vzduchu, v němž množství prachu působilo, jako zvuková izolace, se ztlumeně ozvalo Johnnyho vzlykové zvolání: „Dobrý Bože!“

Pomalu kráter obcházel po jeho nerovném okraji. Barney se shýbl a zvedl ze silnice maličký úlomek kovu. Upřeně se na něj díval a pak poklepal Johnnymu po rameni a bez jediného slova mu ho podal. Byl to zkroucený kousek oceli z karosérie. Na otřepaných okrajích byl lesklý, na povrchu měl vrstvu jasně červené smaltové barvy, což byla barva nákladáku z ranče Kroužkované T.

Johnnyho oči se zalily slzami. Strčil ten kousíček kovu do kapsy. „Podívejme se, jestli ještě něco nenajdeme, Barney.“ Oba muži začali pomalu prohledávat prostor kolem kráteru a okruh neustále zvětšovali, až se konečně dostali na vrcholek toho malého kopce a pak dál až na jeho druhou stranu na jih od silnice.

O patnáct minut později našli Hetty a po dalších deseti minutách seděla ta nezdolná, houževnatá rančerkka mezi oběma muži na sedadle auta a vysvětlovala, jak se stalo, že nebyla v nákladáku, když došlo k výbuchu.

Podezření, které v Johnnym neustále narůstalo a prodralo se na povrch úlevou nad tím, že našli Hetty živou a prakticky nezraněnou, se vyjevilo v plné síle.

„Barneyi,“ zeptal se Johnny mírně, „který sud s naftou jsi postavil dozadu na auto?“

Fakta do sebe zapadala jako kousky dětské skládačky, když reportér z Carson City, který o dobrých deset minut předběhl karavanu vozů a pohotovostních vozidel směřujících z města a dokonce o dvacet minut předběhl týmy z Úřadu pro atomovou energii a z armády, našel ty tři z ranče Kroužkované T, jak sedí v autě na okraji kráteru, který teď už jen slabě doutnal.

O půl hodiny později novinář z Associated Press v San Francisku zvedl telefon.

„Právě jsem se vrátil od výbuchu,“ řekl mu zpravodaj z Carson City. Novinář z Associated Press zakryl sluchátko rukou a zavolal přes stůl: „Připravte se na hlavní článek se senzační zprávou pro příští vydání.“

„Výborně,“ řekl redaktor v San Francisku, „můžeme začít.“ Telefonní sluchátko si přidržel bradou u ramene a přichystal se u svého psacího stroje.

„Tak, je tam kráter, v průměru má víc jak třicet metrů a hluboký je tři metry,“ svědomitě hlásil zpravodaj z Carson City. „Stalo se to na okresní silnici číslo 38, asi šedesát pět kilometrů na východ odtud, a výbuch oťásl městem Carson City a působil ničivě v okruhu mnoha kilometrů.“

„Co bylo příčinou výbuchu?“ zeptal se redaktor z Associated Press a přitom energicky bušil do stroje.

„Jedna paní, která u toho byla, říkala, že bouchlo její mléko a vejce,“ řekl zpravodaj v Carson City.

Patnáct kilometrů na jih, první havarijní vůz Úřadu pro atomovou energii zastavil za plotem z ostnatého drátu, který přetínal silnici vedoucí pastvinami. Z

vozu vyskočili dva muži se štípacími kleštěmi a přeštipovali rozdrnčené dráty. Kovová cedule s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN bouchla na zem a posléze ji někdo odkopl stranou. Vůz projel otvorem a muži do něj znovu naskočili. Za nimi se k rozpálenému nebi pomalu zdvíhala záclona prachu, která provázela dlouhý konvoj dalších úředních vozidel spěchajících v patách havarijního vozu.

Když cesta pastvinami přetřela okresní silnici, řidič zastavil a zjistil, že nejhustší koncentrace dýmu z dosud neidentifikovaného výbuchu je směrem na západ. Rychle zabočil na naftovanou okresní silnici a uháněl k západu. Asi po kilometru náhle spatřil blikající červené světlo auta státní policie, které stálo uprostřed silnice. Celá ta scéna vypadala jako kombinace zemětřesení v San Francisku a okresní zemědělské výstavy v Los Angeles.

Po obou stranách velikého kráteru, z něhož stále ještě vycházel dým, stály na otevřených pastvinách spousty aut, nákladáků, dvě požární stříkačky a cukrář. Na bezprostřední okolí se snášela tenká vrstva purpurově zbarveného prachu a držela se ve vzduchu, a pokrývala auta i lidi. Okraje kráteru lemovaly stovky mužů, žen a dětí a civěly do dýmající díry, zatímco jiní se v hojném počtu bezcílně potulovali po sousedním kopci a po poušti.

Mladý zástupce šerifa, stojící vedle vozu státní policie, zvedl ruku, aby zastavil havarijní vůz Úřadu pro atomovou energii. Vůz zastavil a vyskočil z něj radiační tým - bileustrojení muži s měřiči v rukou a hnali se rychle ke kráteru.

„Zpátky,“ z plných plic zakřičel velitel radiační jednotky. „Všichni odejděte! Toto území je zamořeno radiací. Pospěšte si!“

Následovala vteřina, během které ohromení lidé pochopili skutečný stav věcí, a pak propukla poblázněná, pekelná tlačení lidí a aut, vzájemné strkání, vrázení a úprk v autech. Členové radiačního týmu zaujali pozice kolem celého kráteru a zmateně pohybovali ukazateli úrovně zamoření na svých měřících, když přístroje neukazovaly nic víc než normální intenzitu pozadí.

Všechna vozidla mezitím odjela do bezpečí - všechna, kromě trochu nabouraného auta, které pořád stálo několik metrů od východního okraje kráteru.

Velitel radiační jednotky se k autu rozběhl. Vepředu seděli tři lidé, dva muži a jedna starší umazaná žena s rozcuchanými vlasy a krvácejícím nosem, a žvýkali čokoládovou tyčinku od cukráře.

„Vy jste mne neslyšeli?“ ječel ten pán z Úřadu pro atomovou energii. „Vypadněte odtud. Tohle území je radioaktivní. Vysoce radioaktivní. Nebezpečné. ODJEDETE!“

Žena se vyklonila z okna a konejšivě poplácala radiačního experta po rameni.

„Starou belu, chlapče, není třeba bláznit kvůli trošce rozlitého mlíka.“

„Mléka?“ zaječel muž a zbrunátněl. „Mléka! Řekl jsem vám, že tohle je zamořené území, je radiací úplně nabitě. Podívejte se na tohle -“ Ukázal na měřidlo na svém přístroji, pak se *zarazil*, civěl na přístroj a zatřepal jím. A zase zíral. Měřič se poklidně třepotal u hodnoty sotva vyšší, než je normální intenzita pozadí.

„Hej, Jacku," zavolal jeden z těch bíle oblečených mužů na opačném konci kráteru, „táhla díra neukazuje vůbec nic." Velitel jednotky nevěřicně zíral na svůj měřicí přístroj a bouchl jím o bok Hettina vozu. Střelka se stále držela v mezích normálu. Bouchl jím silněji. Střelka zničehonic sletěla na nulu, zatímco Hetty a její pomocníci se přes rameno muže z atomového úřadu zvědavě dívali na stupnici.

„No fakt, nejní to škoda?" řekl Barney účastně. „Vy jste to rozbil."

Ostatní muži z pohotovostní jednotky, v tom žhnoucím slunci teď už bez přílebu a s rozepjatými obleky, pokrytými olovnatou vrstvou, se trousili k autu ranče Kroužkované T, zpátky ke svému veliteli. Jeden kilometr odtud směrem na východ dorazil zbytek konvoje Úřadu pro atomovou energii a zarazil v obrovské, vějířovitě rozložené masě vozidel, stojících v bezpečné vzdálenosti od kráteru. Řada dalších bíle ustrojených mužů detekčního týmu se obezřetně pohybovala kupředu.

Velitel měřicí jednotky se s ohromeným výrazem v obličeji obrátil a pomalu kráčel po silnici směrem k přibližující se řadě mužů. Jednou se zarazil a ohlédl se na zející prohlubeň, pak na svůj měřič, potřásl hlavou a šel vstříc postupujícím útvarům.

Než se zcela setmělo, nové pásy ostnatého drátu se odrážely v posledních paprscích rudého nevadského slunce. Ozbrojení vojenští policisté a policisté bezpečnostní služby Úřadu pro atomovou energii ve šmolkově modrých uniformách hlídkovali u plotu kolem kráteru. A také kolem plotu, který teď uzavíral nejbližší okolí budov ranče Kroužkované T. Světlomety mohutně ozařovaly oplocení a vrhaly strašidelné světlo na množství na sebe namačkaných aut a lidí, tisíce se na vnější straně plotu. Napravo od improvizovaného parkoviště přistála malá helikoptéra a reportér z NBC popisoval světu dějiště události a snažil se překřičet supění dynama na benzínový pohon, které zabezpečovalo rádiové a telefonní spojení agentury Associated Press se San Franciskem. Černé vozy Úřadu pro atomovou energii a šedohnědá vojenská vozidla spěchala na štáb, jenž sídlil na ranči, a zase zpátky, a zastavovala na odbavení u stráží, které hlídkovaly u hlavních vchodů.

Agentura Associated Press napočítala ve svém záznamu sto osmnáct větších deníků, které tentýž den odpoledne a druhý den ráno otiskly její zprávu:

CARSON CITY, NEVADA, 12. kveten (AP) - Dnes ráno otrásla vědeckým světem jedna kilotuna vaječného koktejlu.

Na jednom ranči v Nevadě, šedesát kilometrů odtud na východ, šedesátiletá Mehatibel Thompsonová získává od své krávy mléko, které v sobě skrývá větší sílu než atomová bomba. Její slepice snáší její příslušné spouštěcí zařízení.

Toto se svět dozvěděl dnes, kdy ohlušující exploze otrásla...

Uvnitř domu na ranči Kroužkované T Hetty, vykoupaná a čistá, a díky svým zážitkům ve stavu jen o něco málo horším, pobíhala po kuchyni a rychle dávala dohromady nějaké jídlo. Johnny a Barney vymetli velikánskou hromadu rozbitého

skla, porcelánového nádobí a všelijakého nepořádku a Hetty zachránila nádobí, které výbuch nerozbil.

Proplétala se mezi dobrou desítkou mužů kolem kuchyňského stolu. Někteří byli v uniformě vojenské nebo bezpečnostní policie, tři měli na sobě stejnokroj, jaký nosí jaderní vědci pracující v terénu - havajské sportovní košile jasných barev, tmavé brýle, modré džíny a plátěnky. Johnny a Barney se krčili u odkapávací desky na nádobí, mimo největší provoz. Na stole byly rozloženy poslední výtisky novin: *Call Bulletin* ze San Franciska, - *Tribune* z Oaklandu, - *Herold Express* z Los Angeles a *Appeal* z Carson City. Hetty je odsunula stranou a prostírala na stůl. Ty křiklavé, černé novinové titulky na ni upřeně zíraly. VÝBUCH MLÉKA NIČÍ POUŠŤ, zněl úderný titulek na první stránce v *Chronicle*; JEDNA STRAČENA ZPŮSOBILA VÝBUCH V ZÁTOCE U SAN FRANCISKA, tvrdily noviny *Tribune*; ATOMOVÝ VÝBUCH MÁSLA A VAJEC OTŘÁSÁ LOS ANGELES, hlásal poněkud nepřesně *Herald Express*; RANČ PANÍ THOMPSONOVÉ DĚJIŠTĚM VÝBUCHU, uvedl *Appeal*, který se držel spolehlivých faktů.

„Paní Thompsonová," řekl ten nejstarší z vědců, „mohla byste, prosím, to nádobí na chvíli položit a říct nám upřímně, co se vlastně stalo? Celé odpoledne jste nám čiperně vykládala, ale jediné, co jsme se od vás byli schopni dozvědět, je takhle bláznivá, dokolečka opakovaná historka o mléku a vejcích."

„Bude dost času, abychom si promluvili, až si něco sníme," řekla Hetty a žongléřskými pohyby stavěla na stůl ták s bifteky a velikánskou mísu bramborové kaše. „Tak, pro všechny to byl perný den a my všichni jistě sneseme, když spořádáme něco pořádného. Od dnešního rána jsem neměla nic v puse a počítám, že vy jste, hoši, taky moc nejedli. A protože se mně zdá, že jste tady už zdomácněli, tak si, panebože, pěkně sednete a něco s námi pojíte."

„Krom toho," dodala přes rameno, když se vracela ke sporáku pro zeleninu a chléb, „už jsem vám s Johnnym řekla všechno, co je tady k povídání. Víc pro vás nemůžu udělat."

Postavila na stůl, na kterém se teď vršila spousta jídla, další mísy a potom chodila kolem stolu a nalévala kávu z velké konvice. „Tak, teďka si vy mužský sedněte a pusťte se do toho," nařídila.

„Paní Thompsonová," řekl major od vojenské policie s hustým knírkem, který vypadal jako kartáček, „nepřišli jsme sem proto, abychom se tu najedli. Přišli jsme sem proto, abychom se něco dozvěděli."

Hetty si shrnula dozadu neposlušný pramen vlasů a nasupeně se na muže dívala.

„Poslouchejte, vy mladej pane Důležitéj. Nepozvala jsem vás, ale když už jste tady, uděláte mi tu laskavost a budete kapánek zdvořilejší," vypálila.

Major sebou trhnul a podíval se po jednom výše postaveném vědci. Ten výmluvně zvedl oči a pokrčil rameny. Pak šel ke stolu a posadil se. Následovalo všeobecné šoupání židlemi a kolem velkého stolu zasedli všichni ostatní muži. Johnny a Barney jako obvykle zaujali svá místa v čele stolu po boku Hetty, každý z jedné strany.

Hetty se posadila a s potěšeným úsměvem se rozhlédla po stolovnicích. „Tak teď už je to lepší.“

Sklonila hlavu. Hosté se po sobě udiveně podívali a pak následovali jejího příkladu.

„Děkujeme ti, dobrý Bože,“ říkala Hetty tiše, „za toto jídlo, které teď budeme jíst, a za všechnu tvou pomoc, kterou jsi nám dnes poskytl. Bylo to dnes občas trochu těžké, ale myslím, že máš pro tohle všechno svoje důvody. Protože zítřek bude také tvým dnem, prosíme tě, aby byl aspoň trošičku klidnější. Amen.“

Po následující čtvrt hodinu se v kuchyni ozýval spokojený řinkot porcelánového nádobí a stříbra a zdvořilé, polohlasem pronášené prosby o ještě trochu brambor a šťávy z masa, když se hladoví muži pustili do hovězího masa té nejlepší jakosti z jednoholeté krávy ranče Kroužkované T.

Po svém druhém bifteku, třetí porci brambor a šťávy a čtvrtém šálku kávy se výše postavený vědec spokojeně odsunul od stolu. Hetty vytírala kouskem chleba poslední zbytky šťávy z talíře. Vědec si vytáhl z kapsy dýmku a pytlík s tabákem.

„S vaším dovolením, paní,“ dovolil se hostitelky. Hetty se zešíroka usmála. „Prokrindapána, jen si to, chlapče, zapal. Velký Jim - to byl můj manžel - říkával, že člověk nemá říkat, že se pořádně najedl, dokud si nezakouří, aby jídlo jaksepatří strávil.“

Několik mužů hned následovalo vědcova příkladu a vytáhli svoje dýmky, doutníky a cigarety. Hetty se s vlídným úsměvem rozhlížela po stolovnicích a obrátila se k výše postavenému vědci.

„Jak jsi říkal, že se jmenuješ, chlapče?“ zeptala se.

„Doktor Floyd Peterson, paní Thompsonová,“ odpověděl, „je mi čtyřicet šest a velice moc vám děkuji za to vaše ‚chlapče‘.“

Natáhl se ke kupě novin, které ležely na zemi vedle jeho židle, odsunul talíř a položil noviny na stůl.

„Tak, paní Thompsonová, zopakujme si fakta,“ a kotníkem prstu poklepal na novinové titulky. „Pořádně jste nám zkomplikovala náš pracovní program a já musím znát odpověď brzy, dřív než mi bude šlapat na paty celá atomová komise a vyšetřovací výbor Kongresu.“

„Co jste použila, že jste způsobila menší zemětřesení?“

„Vždyť jsem ti to už říkala stokrát, chlapče,“ odpověděla Hetty. „Musela to být kombinace těch divnejch vajec a Sallyina mlíka.“

Major s kartáčkem vousů podnosem, který srkal kávu, vyprskl a začal se dusit. Vedle něj sedící velitel bezpečnostní služby Úřadu pro atomovou energii ve Frenchman's Flat se předklonil dopředu.

„Paní Thompsonová, nevím, jaké jsou vaše pohnutky, ale dokud všechno nezjistím, jsem vám hluboce vděčen, že jste těm novinářům řekla tu... tu historku o másle a vejcích,“ řekl.

„O mlíku a vejcích,“ opravila ho Hetty mírně.

„Dobře tedy, o mléku a vejcích. Ale na hraní už není čas. Musíme se dozvědět, co výbuch způsobilo, a vy a pan Culpepper a pan Hatfield," kývl hlavou směrem k Johnnymu a Barneyemu, usazeným vedle Hetty, „jste jediní, kdo nám to může říci."

„Už jsem vám to řekla," opakovala Hetty. Johnny se skrytě ušklíbl.

„Podívejte, paní Thompsonová," řekl doktor Peterson hlasitě a se špatně skrývaným podrážděním, „vy jste vyvinuli a přivedli k explozi výbušnou sílu, která předčila všechny zkoušky, které jsme ve Frenchman's Flat provedli za poslední čtyři roky. Síla vaší výbušniny byla zjevně větší než síla docela slušně velkého jaderného zařízení a větší byly jenom naše zkoušky v Tichém oceáně - a zkoušky Rusů. A přesto nebylo třicet nebo čtyřicet pět minut po výbuchu ani stopy po radiaci při zemi, nebyla žádná radiace ve vzduchu a nepřišlo ani jedno hlášení o zamoření ve vysoké atmosféře nebo o radioaktivním spadu v dosahu tisíce kilometrů."

„Paní Thompsonová, apeluji na vaše vlastenectví. Vaši přátelé, vaše vlast, svobodní lidé na celém světě, ti všichni tento váš vynález potřebují."

Hetty se rozšířily oči a pak její rysy nabyly výrazu pevného odhodlání. Odsunula židli, postavila se a ve strnule vzpřímeném postoji, s bradou vysunutou dopředu, byla každým coulem opravdovou pionýrkou Západu.

„Na to jsem nikdy nepomyslela," řekla vážně. „Prokrindapána, jestli něco takovýho moje vlast potřebuje, tak to, prokrindapána, bude mít."

Pánové se v očekávání předklonili.

„Můžete si prosím vzít moji Sally Marathon III a nechci za ni ani cent. A šlevice si můžete vzít také."

Následovalo ohromené ticho a pak se major začal dusit, ústa plná kávy; muž od bezpečnostní služby zčervenal v obličejí jako krocan a čelisi doktora Petersona se jako bumerang odrazila od jeho hrudní kosti. Johnny, neschopen potlačit výbuch smíchu, vyrazil na pavláč a tam se sesypal.

Dvěře od kuchyně bouchly a doktor Peterson vyšel na verandu, dýmku v sevřených zubech, obličej ztemnělý hněvem a zklamáním, Johnnyho, jenž stál vedle zábradlí a utíral si z očí slzy, si nevšímal. Culpepper se vzbudil a přistoupil k rozhněvanému fyzikovi.

„Pane doktore, vy jste vědec," řekl, „a vědec by měl být ochoten přijmout fakta a pak se snad dopátrat jejich příčin, až uzná to, co vidí. Není to tak?"

„Tak podívejte," doktor Peterson se rozzlobeně otočil a stál Johnnymu tváří v tvář. „Nechal jsem si od vás všech i s tou vaší idiotskou historkou líbit všechno, co jsem chtěl. Nehodlám ..."

Johnny vzal toho postaršího muže za loket a jemně, ale pevně ho strkal z verandy k chlévu. „Nemám v úmyslu dotknout se vaší inteligence, pane doktore, a ani se pokoušet vám vysvětlovat, co se tu stalo. Ale velice bych vám chtěl předvést, co víme."

Světlomety vrhaly na dvůr ostré světlo a skupina vojáků natahovala telefonní dráty od střežené hlavní brány přes volné prostranství k obytnému domu. Za novým plotem z ostnatého drátu byl zřejmý rozruch a sháňka po spojovacím

kabelu, když jakýsi bystrozraký novinář zahlédl Johnnyho a doktora Petersona, jak přecházejí přes dvůr. Pokřiku, aby poskytli novější informace, si oba muži nevěšili a vešli do chléva.

Když se světlo rozsvítilo, bučení obou guernseyských prvotřídních krav v boxech napravo ode dveří se změnilo v hlasitý, naříkavý řev. Obě krávy evidentně bolela jejich naběhlá a nevydojená vemena.

„Vidět znamená věřit, že, doktore?“ zeptal se Johnny a ukázal na krávy.

„Vidět co?“ vyštěkl Peterson.

„Věděl jsem, že nás čeká namáhavé vysvětlování, když jste se sem vy všichni nakvartýrovali,“ řekl Johnny, „a já vás kvůli tomu samozřejmě ani trochu neobviňuju. Tam venku, jak to Hetty odpálila, to byl trapas.“

„Vy nic nevíte,“ mumlal doktor Peterson hrozivě, „vy prostě nic nevíte.“

„Takže,“ pokračoval Johnny, „schválně jsem tyhle krávy nedojil, abyste se sami mohli přesvědčit, že nelžeme. Já nemám, pochopte, ani nejmenší ponětí, PROČ se tohle všechno děje, ale aspoň vám ukážu, CO se stalo.“

Z police u dveří vzal dva džbery na mléko a šel k boxům, kde stály krávy, Peterson za ním. „Tohle -,“ řekl Johnny a ukázal na tu větší, „je Queenie. Její mléko je skoro tak dobré jako mléko od absolutně prvotřídních krav. A tohle,“ natáhl ruku a poplácal druhou krávu po slabínách, „je Sally. Je mladá a až dosud dávala poměrně dost dobrého mléka, ale jeho kvalita ani množství nebyly nijak zázračné. Je ze stejného plemene jako Queenie. Po prvním teleti ztratila mléko. Nechali jsme ji znovu otelit a ve středu začala dojit. Jenomže to, co dává, není mléko. Podívejte!“

Odkopl stoličku na dojení na příslušné místo, postavil džber pod Queenino nafouklé vemeno a začal do něj pevnými, rychlými a pravidelnými pohyby dojit husté, pěnivé mléko. Když skončil, postavil před box dva plné džbery, na jejichž povrchu zpěněné mléko vytvořilo vysokou čepici, a přinesl další dva čisté, prázdné džbery. Přešel k netrpělivé Sally. Zatímco se Peterson díval, Johnny naplnil džbery řídkou, bílou tekutinou olejnatého vzhledu, kterou Sally dávala od středy. Na vědci začal být znát jakýs takýs zájem.

Johnny skončil s dojením, vynesl džbery před box a postavil je vedle těch prvních dvou.

„Tak, a teď si je prohlédněte sám,“ řekl Petersonovi.

Vědec upřeně zíral do džberů. Johnny mu podal naběračku.

„Podívejte, Culpeppere,“ řekl Peterson, „já jsem fyzik, a ne farmář nebo zemědělský odborník. Jak můžete ode mne očekávat, že budu vědět, jak má vypadat mléko? Až do svých patnácti jsem si myslel, že mléko vychází z jednoho z těch kohoutků a smetana z jiného.“

„Zamíchejte to,“ poručil mu Johnny. Vědec vzal rozzlobeně naběračku a ponořil ji do Queenina mléka v jednom z džberů.

„Ochutnejte to,“ řekl Johnny. Peterson se na mladého muže nasupeně podíval a potom opatrně uskl. Olízl pěnu, která mu zůstala na rtech. „Připadá mi, že to chutná jako mléko,“ řekl.

„Čichněte si k tomu," poručil Johnny. Peterson popotáhl.

„Tak, a teď udělejte totéž s mlékem z ostatních džberů.

Peterson se šplouchnutím vnořil naběračku do džberů se Sallyiným mlékem. Bílá tekutina vířila pomalu, jako olej. Peterson se shýbl, přičichl a zašklebil se.

„Jen do toho," pobízel ho Johnny, „ochutnejte to."

Peterson si malinko usrkl, ochutnal a pak začal plivat.

„No dobrá," řekl, „jsem teď přesvědčen, že tohle mléko je nějaké jiné.

Neříkám, že není v pořádku, protože bych to neuměl poznat. Jenom připouštím, že je jiné. Takže co?"

„Ale prosím vás," Johnny mu vzal naběračku. Odnosl džbery s Queeniným mlékem do chladírny a vylil ho do malého pasterovače.

Potom oba vzali ty dva džbery se Sallyiným mlékem, vyšli z chlěva a dali se k rozbitým pozůstatkům kůlny pro traktor.

Johnny se přehraboval pod rozbitými a zpěvracenými stoly a pracovními deskami a našel starý, zrezivělý plechový pekáč.

Položil ho na dvůr doprostřed volného prostranství a obrátil se k Petersonovi. „Teď vezměte tamten džber s mlékem a nalijte trochu do pekáče. Ne moc, jenom tolik, aby se zakrylo dno, nebo o maličko víc." Znovu podal Petersonovi naběračku.

Vědec nabral malé množství bílé tekutiny a opatrně ji nalil do pekáče. „To stačí," varoval ho Johnny. „Teď tyhle džbery postavíme o kus dál." Zvedl je a odnesl na verandu. Potom zmizel do kuchyně.

To už podivné počínání obou mužů přilákalo pozornost povykujících novinářů za plotem. Tisnili se u drátů a hlasitě se dožadovali rozhovoru nebo dalších informací. Štáby velké televizní společnosti namířily své vysoce výkonné reflektory na dvůr, aby znásobily záři vojenských světel, a začaly celou scénu natáčet. Doktor Peterson se na ten dav rozzlobeně díval a obrátil se, když se k němu Johnny vrátil. „Culpeppere, chcete si ze mne dělat blázný?" zasyčel.

„Máte zápalku?" zeptal se Johnny, přičemž Petersonovu otázku ignoroval. Peterson, kuřák dýmky, vytáhl hrst zápalek. Johnny vzal skleněný rybářský prut s kouskem tkaniny přivázaným k zatíženému háčku. Zavedl Petersona o takových patnáct metrů dál dozadu na dvůr a hadřík mu podal.

„Čichněte si k tomu," řekl. „Dal jsem na to trochu petroleje, aby to hořelo, až to poletí vzduchem." Peterson přikývl.

„Chodíte někdy na ryby?" zeptal se Johnny.

„Dokážu nahodit mušku na plovoucí třísku na vzdálenost čtyřicet metrů," řekl fyzik pyšně. Johnny mu podal udici a naviják. „Fajn, doktore, zapalte hadr a ať to hodíte do toho pekáče."

Zatímco televizní kamery vrčely a houf fotografů zamířil teleskopické objektivy a modlil se, aby bylo dost světla, doktor Peterson hadřík zapálil. Ohlédl se dozadu, není-li tam nějaká překážka, potom jedním trhnutím zápestří zaníceného

a zkušeného rybáře hodil. Ta malá pochodeň vytvořila rozmazaný světelný pruh, který se mihl jako blesk, a neomylně dopadla do pekáče ležícího uprostřed dvora.

Všichni fotografové měli světlo, jaké potřebovali! Noc se zbarvila do fialová, když koule purpurově zbarveného ohně prudce vyletěla nahoru a vířila k potměšlému nebi. Záblesk světla zalil podivným, ostrým jasnem budovy na ranči, natěsnaná auta a davy lidí za plotem. Ohromeného vědce a mladého rančera zaplavila vlna horka, jako když se znenadání otevřou dveře vysoké pece.

Ve vteřině bylo po všem. Oheň vzplanul a pak zhasl. Nenadálá tma je oslepila, přestože světlomety patřící televiznímu štábu a vojsku osvětlovaly dvůr s nezměněnou intenzitou. Mezi novináři a fotografy, kteří se stali svědky této oslnivé ukázky, nastala vřava.

Peterson v úžasu hleděl na zkroucený pekáč, z něhož se slabě kouřilo. „Vyřízněte mi jazyk a řekněte mi Oppenheimer,“ křičel.

„To bylo jenom mléko,“ řekl Johnny. „Nevíte o nějakém vhodném, bezpečném místě, kde bychom si to mohli vyzkoušet s jedním z těch vajec? Měl bych strach zkoušet to někde tady, po tom, co se dnes ráno stalo Hetty.“

O hodinu později se tmou prokousávala helikoptéra. Vezla jedenáct litrů Sallyina mléka z ranče na leteckou základnu Nellis, kde stálo tryskové letadlo, připravené přepravit zapečetěný kanystr do laboratoří Úřadu pro atomovou energii v Albuquerque.

V obývacím pokoji obytné budovy ranče zřídil Peterson hlavní štáb. Na druhém konci místnosti pracovala centrála s vojenským polním telefonem.

Obsluhoval ji člen bezpečnostní služby Úřadu. Hetty rozhodla, že jedno zemětřesení denně stačí a šla spát. Barney, zmaten a zároveň potěšen přítomností tolika lidí, seděl na okraji židle a dychtivě všechno pozoroval a poslouchal, přičemž tomu, co vidí a slyší, nerozuměl ani za mák. Vzadu v místnosti se Johnny hrbil nad psacím stolem Velkého Jima a dával dohromady seznam věcí, které bude potřebovat na opravu škod, způsobených tento týden narůstajícím počtem explozí.

Peterson a tři jeho kolegové se sáhodlouze radili u velkého stolu uprostřed pokoje. Vedle Petersonova lokte zadrnčel polní telefon.

Na druhém konci pokoje se telefonista obsluhující ústřednu otočil a zavolal. „To je zmocněnec z Úřadu pro atomovou energii, doktore Petersone. Právě jsem se s ním spojil.“ Peterson zvedl sluchátko.

„Johne,“ křičel do telefonu, „tady je Peterson. Kdes byl?“ Ze sluchátka se vyřinuly nakřáplé zvuky a Peterson si sluchátko oddálil od ucha.

„Ano, to všechno vím,“ řekl. „Ano... ano... ano. Víím, že sis s novináři užil svoje. Ano, slyšel jsem to v rádiu. Ano, Johne, víím, že to zní dost absurdně. Co? Přijď sem na ranč a podívej se na to sám. Odkud si myslíš, že volám?“

Ty nakřáplé zvuky ve sluchátku ještě zařachtaly a Peterson sebou škubl.

„Podívej se,“ skočil mu do řeči, „s těmi historkami skoncovat nemůžu. Co? Říkal jsem, že s těmi historkami skoncovat nemůžu z jednoho důvodu. Nelžou, jsou pravdivé.“

Jediný zvuk, který z telefonu vycházel, bylo nepřerušované bzučení.

„Jsi tam, Johnne?“ zeptal se Peterson. Z Washingtonu se ozývalo nezřetelné mumlání. „Teď mne dobře poslouchej, Johnne. Já tady potřebuju tým nejlepších biogenetiků z celých Států. Dej je co nejrychleji dohromady a posad' je do letadla.“

„Co? Ne, nepotřebuju tým psychiatrů. Jsem úplně normální.“ Peterson se odmlčel. „Aspoň si to myslím!“

U dvou jiných telefonů, postavených na velkém stole, Petersonův zástupce a starší důstojník bezpečnostní služby z bojové jednotky zvládli během tohoto dlouhého rozhovoru půl tuctu jiných telefonních hovorů. Když Peterson zavěsil, dala se do pohybu celá mašinerie. Byli svoláváni nejlepší biochemici, genetici, zemědělstí a chovatelští experti a asi tucet různých jiných specialistů, kteří měli být spakováni a posláni letadlem a vlakem do centrály Úřadu pro atomovou energii ve Frenchman's Flat a na ranč Kroužkované T.

Pokládaje telefonní sluchátko Peterson prudce vzdechl a sáhl po své dýmce. Na druhém konci stolu jeho asistent zakryl rukou mikrofon telefonu a naklonil se k němu.

„To je Associated Press z New Yorku,“ zašeptal. „Rozčilují se jako krocani, že jim zatajujeme informace, a hrozí, že zavolají prezidentovi a všem kongresmanům ve Washingtonu, jestli jim něco nepustíme.“

„Proč jsem jen nemohl rupnout z druhé algebry,“ úpěl Peterson. „Ne, to jsem musel být génius. Teď se na mne podívejte. Je ze mne dojička.“ Podíval se na hodinky. „Řekněte jim, že ráno v osm uspořádáme tiskovou konferenci venku před branou do ranče.“ Asistent krátce mluvil do telefonu a znovu se obrátil k Petersonovi. „Říkají, že chtějí teď vědět, jestli ta historka s mlékem a vejci je pravdivá. A že z oficiálních míst slyšeli jen výmluvy a jinak jen samé povídky.“

„Řekněte jim, že tu historku nepopíráme, ani nepotvrzujeme. Řekněte, že věc zkoumáme. Oficiálně vyjádření od nás dostanou ráno,“ nařídil Peterson.

Odešel od stolu a přešel k psacímu stolu, u kterého Johnny dokončoval svůj seznam věcí potřebných ke stavebním opravám.

„V kterou dobu se vám ta vejce obvykle dostanou do ruky?“ zeptal se.

„No, většinou je to tak, že Hetty vyjde z domu a sebere je každé ráno asi v devět. Ale je možné, že je slepice snesou o pár hodin dřív.“

„To nás děsně zdrží, než budeme moci něco říct těm užvaněným reportérům,“ řekl vědec.

„Když o tom teď tak přemýšlím,“ řekl Johnny zahloubaně, „mohli bychom v kurníku narychlo nainstalovat světlo, aby slepice snesly vejce dřív. Takhle byste jich mohli mít pár asi ve čtyři nebo v pět ráno.“

Barney poslouchal.

„A ráno z nich bude moc dobrá, chlapácká snídaně,“ rozjařeně dal k lepšímu. Peterson se do něj zabodl pohledem a Johnny se zazubil.

„Myslím, že pan doktor chce ta zlatá vejce,“ řekl Johnny s úsměvem.

„Jo, ty...“ řekl Barney s pohrdlivou nechutí. „Nedala by se z nich udělat ani omeleta pro prase. S těma si nedělaj žádný moc velký starosti, pane doktor.“

Pod Johnnyho vedením skupina techniků natáhla elektrické vedení do nepatrně poškozeného kurníku. Slepice ve spánku hlasitě, pobouřeně kdákaly, když si muži opatrně razili cestu k jejich hnízdům. Vedení bylo zavedeno a elektřina zapnuta. Vnitřek kurníku osvětlovaly stopadesátivattové žárovky, zmatené ptactvo pronikavě kvokalo a kdákalo.

Solomon, ten velký kohout, trůnil vysoko na příčném trámu, hlavu schovanou pod křídlem. Když kurník zalilo světlo, se šubnutím se probudil a upěl na to podivné slunce vylekaný pohled, aniž přitom jedinkrát mrknul. Rychle a provinile se vyškřábal na nohy, vypjal svou skvělou hrud' a zakokrhával vřestivý chvalozpěv na Thomase Alvu Edisona. Johnny se zachichtal, když technici sebou při prvních tónech polekaně trhli. Odešel z kurníku a šel domů spát.

Nastavil si budík na čtyři ráno a okamžitě usnul hlubokým spánkem vyčerpaných. Když spolu s Petersonem, který měl ještě rozespálé oči, vešli o půl páté do kurníku, leželo ve slaměných hnízdech jedenáct zlatých vajec.

Ostatní, obyčejná vejce předali Hetty a ta z nich bleskem ukutila pořádnou snídani. Zatímco Peterson a Johnny snídali, lidé z tiskového odboru Úřadu pro atomovou energii, kteří se dostavili během noci, pilovali oficiální tiskovou zprávu, která měla být předložena čekajícím reportérům v osm ráno. Telefony byly v plné permanenci po celou noc. Petersonův asistent přišel do kuchyně s očima zakalenýma a sesul se do židle u stolu.

„Dej si šálek kávy, chlapče," nařídila Hetty, „a já ti zatím udělám něco k jídlu. Dal by sis vejce?"

„Je mi to absolutně fuk, paní Thompsonová, a děkuju," řekl unaveně. „Myslím, že jsem všechno zařídil, doktore. Všechna vejce jsou zabalená, nachystaná k naložení do vašeho auta, které bude připraveno asi za deset minut. Na odpalovací základně to ještě chystají, ale mělo by to být všechno v pořádku, než tam dojedete."

„Biologové a všichni ostatní by se měli sejít v hlavní instruktážní místnosti řídícího centra na odpalovací základně. Zařídil jsem, aby kolem chléva stály zesílené hlídky a hlídaly tam, dokud tam zoologové nedokončí svoje pokusy. A taky doměkka vycpávají jeden nákladák, aby v něm mohli odvézt Sally do laboratoří, až budou se vším hotoví."

„A... jo, málem jsem zapomněl... ten zmocněnec z atomového úřadu volal asi před deseti minutami a chtěl, abych vám řekl, že Rusové mají v úmyslu podat dnes ráno oficiální protest v OSN. Říkají, že se snažíme podkopat jejich lidově demokratický stát tím, že kontaminujeme jejich mléko."

Oknem z verandy pronikly do místnosti zvuky nějaké tahanice na dvoře a hlasité protestující výkřiky. Dveře se rozlétly a do místnosti byl vstrčen breptající a rozněvaný Barney, kterého drželi dva ozbrojení policisté z bezpečnostní služby.

„Dejte ty pracky vode mě," řval Barney a bezmocně se v jejich sevření vzpouzel a kroutil sebou. „Doktore, řekněte tady těm líftboyům s pistolema, aby mě pustili."

„Chytili jsme ho, když se snažil dostat se do chlěva, pane," řekl jeden z policistů Petersonovi.

„Jasně že jsem šel do chlěva," vyjel popuzený dělník. „Kam si myslíte, že bych asi šel podojit krávu?"

Peterson se usmál. „To je v pořádku, Frede. Je to moje chyba. Měl jsem vám říct, že tenhle pán může do chlěva chodit."

Policisté Barneyho pustili. Oklepal se a nasupeně se na ně podíval.

„Je mi to velice líto, Barneyi," řekl Peterson. „Zapomněl jsem, že půjdete do chlěva dojit krávy, a jsem rád, že jste mi to připomněl. Buďte tak laskav a podojte Sally jako první, ano? To mléko, nebo co to vlastně je, chci vzít s sebou - za chvíli odjíždíme."

Slunce pomalu vycházelo nad horami, když Johnny a doktor Peterson vyjeli ze dvora a vyrazili mezi dvěma obrněnými vozidly bezpečnostní policie po cestě, která vedla pastvinami. Měli před sebou sto kilometrů. Rosa se třeptala v paprscích ranního slunce a průzračný vzduch časného rána dával tušit, že brzy nastane velké horko. Když malý konvoj vozidel vyjížděl z ranče, houf fotografiů se vrhl k bráně. Cvakala celá baterie fotoaparátů a bleskově pořizovala snímky vozů, směřujících k jihu.

Takto začínal den, který změnil celou zahraniční politiku Spojených států. Od tohoto dne se také houfy nejlepších fyziků v zemi začaly potácivě ploužit k ordinacím psychiatrů.

V průběhu několika následujících dnů se Petersonův tým, posílený o stovky dalších vědců, techniků a vojáků, v rychlém sledu dozvěděl věci, které Johnny Culpepper už věděl. Dozvěděli se, že (1) Sallyino mléko, zředěné až čtyřmi sty díly čisté vody, představuje po zažehnutí daleko lepší palivo než benzín.

Dozvěděli se také, že (2) v méně zředěné formě může nahradit kteroukoliv výbušninu známého chemického složení; (3) ve spojení se sloučeninou, která se nachází uvnitř zlatých vajec, způsobuje při poměru jedno vejce na dva šálky mléka výbuch s výchozí silou jedné kilotony a síla se pak dále zvětšuje, avšak při zvýšení množství složek směsi se ustaluje na horní hranici; (4) tento proces lze pomocí směšovací trysek regulovat tak, aby se dosáhlo požadovaného toku výbušné síly; a (5) že nemají ani tu nejdivočejší představu o tom, co je příčinou takové reakce.

V tomtéž pořadí pak Sallyino mléko způsobilo, že: (1) akciové jmění naftařské společnosti Standard Oil kleslo na hodnotu papírových tapet; (2) totéž se přihodilo chemickému koncernu DuPont; (3) došlo k nové čistce v nejvyšších kruzích Nejvyššího Sovětu; (4) byli velice potěšeni raketoví odborníci v Hollomanově výzkumném leteckém středisku, na mysu Canaveral a na letecké základně ve Vandenburgu; (5) mučivé návaly naprostého zoufalství přepadaly všechny chemiky, biology a fyziky, kteří se účastnili bezvýsledných pokusů analyzovat ony dvě ingredience směsi, kterou novináři nazývali „Vaječný koktejl paní Thompsonové".

Zatímco veterináři, zemědělské odborníci a chemici, všichni v bílých pláštích, šťourali do Sally Marathon III ze všech stran, jiní podrobovali podobně důkladnému zkoumání Hettin houf slepic. Pouští se rozléhal Solomonův podrážděný křik plný hněvu, když jej vystavili nedůstojnému zacházení, jakému se doposud žádný kohout nemusel trpně podrobit.

Týdny ubíhaly a s každým dalším pokusem se otvírala cesta k novému využití úžasného Vaječného koktejlu. Zatímco Sally nevzrušeně přežvykovala a při každém dojení stále dávala svých dvacet litrů mléka - koncentrovaného živlu, Solomonův harém den co den svědomitě produkoval pět až dvanáct kuliček koncentrované energie. V tutéž dobu inženýři z raketového výzkumu dokončili testování možného využití Vaječného koktejlu.

Čtvrtého června v časných ranních hodinách byla na odpalovací rampě mysu Canaveral připravena jednostupňová, dvouvaječná, stosedmdesátilitrová raketa Atlas. Z reproduktoru, umístěného nahoře na mohutném železobetonovém krytu, se ozývalo odpočítávání.

„Do startu dvacet vteřin. Do startu deset vteřin. Devět... osm... sedm... šest... pět... čtyři... tři... dva... START!"

Řídící důstojník zmáčkl tlačítko a hluboko uvnitř Atlasu cvaklo relé a uvedlo v činnost solenoid, který otevřel ventil. Z jedné strany spalovací komory tryskal dovnitř tenký pramen Sallyina mléka a mísil se s jemnou sprškou řídké vaječné směsi, která proudila z trysky v protější stěně.

Nechávajíc za sebou mohutný ocas purpurového ohně, raketa vypálila z odpalovací rampy jako jalovice, kterou bodla vosa, a s burácením mířila do vesmíru. Palivové otvory se neustále rozšiřovaly, až dosáhly maximálního, předem nastaveného rozevření. Během deseti vteřin se oddělitelná kabina na špičce rakety rozžhavlala z ruda do běla a začala se zbavovat vnější keramické vrstvy. Při rychlosti téměř šedesát devět tisíc kilometrů za hodinu vyrazila tato úžasná raketa z atmosféry do prázdného vesmírného prostoru, zanechávajíc za sebou tlakovou vlnu, která otřásala domy a rozbíjela okna v dosahu osmdesáti kilometrů od místa startu.

O týden později byla z Vandenburgu na protilehlém pobřeží vypuštěna nejnovější vesmírná loď Spojených států, vážící víc než třicet tun a pokřtěná *Vaječný koktejl*. Poté, co byla narychlo přebudována na nové palivo, byly prostor a zatížení, jež mělo původně zaujímat běžné raketové palivo, využity pro vybavení automatickými kamerami a televizním zařízením. V zadní části rakety stál šestivaječný, čtyřtisícilitrový motor, zatímco ve špičce byl umístěn malý jednovaječný, čtrnáctilitrový brzdící motor, který měl raketu brzdit při zpáteční cestě atmosférou.

Cílem cesty byl - Mars!

O týden později už *Vaječný koktejl* brzdil při letu troposférou, při průletu stratosférou přibrzdil na směšných tři tisíce kilometrů za hodinu, v atmosféře automaticky vysunul kluzná křídélka a přistál, rozstříkuje kolem sebe spršky vody,

v Tichém oceáně, osmdesát kilometrů západně od Ensenady v Baje, v Kalifornii. Na palubě byly první fotografie této rudé planety, které kdy lidé měli k dispozici.

Svět šílel a jásal. Do Washingtonu proudily gratulace z hlavních měst svobodných států. Z Moskvy přišla zpráva, že během několika dní bude vypuštěna vesmírná loď o hmotnosti sto tun, poháněná směsí vodky a pomerančového džusu. Směs objevil jeden barman v Novorossijsku, který studoval chemii ve večerní škole. Za čtyřiaadvacet hodin po tomto oznámení vyšel v *Pravdě* článek, v němž se nezvratně dokazovalo, že Sally Marathon III je přímým potomkem Nikity Mužika V, prvotřídního býka z guernseyského plemene, odchovaného v chlévech sovchozu v Sopolově před dvaceti šesti lety.

Ke konci srpna vystoupil z dvoustettunové, čtyřiaadvacetivaječné a devítisetlitrové rakety *Ikarus* major leteckých sil Clifton Wadsworth Quartermain, první člověk, který absolvoval cestu do vesmíru. Oblétl Venuši a vrátil se zpět. Vzhledem k tomu, že vědci už nebyli omezováni velkou hmotností paliva, mohli tuto obrovskou raketu opatřit takovým ochranným krytem, který zajišťoval dostatečnou ochranu astronauta před smrtícím ozařováním z van Allenových radiačních pásů Země.

Patnáctého září Sally Marathon III, kterou dojili nejdůkladněji a nejčastěji ze všech krav guernseyského plemene, přestala dávat mléko.

V trezorech Úřadu pro atomovou energii zůstala uskladněna méně než polovina z přibližně osmi tisíc litrů mléka, které Sally vyprodukovala ve svém vrcholném období.

O tři dny později, když se Solomon hnal za jednou slepicí ze svého harému, která ho svým upejpáním naschvál dráždila, vběhl přímo pod kola džípu bezpečnostní služby. Následovalo bolestné zakrácání, sprška peří a velké truchlení. Zakrátko se snůška zlatých vajec den ode dne zmenšovala, až jednou ráno tam nebylo žádné. A pak už se nikdy znovu neobjevila. Spojené státy jich měly v zásobě šestadvacet tuctů v podzemním bunkru hluboko ve Skalistých horách.

Člověk, jenž jako motýl pronikl do vesmíru, znovu zalezl do své kukly a přemítal o hvězdách ze své perspektivy ubohého červa.

Narázejíc o stěny dobytčího vozu, Sally Marathon III se vracela na rodný ranč Kroužkované T s ostudou. V koutě vozu stála hrubá laťková klec, ve které se tísnil a kdákal harém nebožtíka Solomona a hlasitým křikem vyjadřoval své neštěstí. Vůz odbočil z okresní silnice na prašnou cestu vedoucí k ranči. Drkotavě přešel příčný příkop a projel novou, teď už nehlídanou a otevřenou branou v plotě z ostnatého drátu. Život na ranči Kroužkované T se téměř vrátil do normálních kolejí.

Ale ne nadlouho.

Pět dní po Sallyině potupném propuštění z ozbrojených sil přijelo na ranč ve velkém spěchu služební auto. Prudce zabrzdilo u schodů na verandu. Vyskočil z něj doktor Peterson a hnal se ke kuchyňským dveřím.

„Propánakrále," křičela Hetty. „Pojď dál, chlapče. Neviděla jsem tě už celé věky."

Peterson vešel a rozhlédl se.

„Kde je Johnny, paní Thompsonová?" zeptal se rozrušené. „Nesu báječné zprávy."

„No to je moc fajn," vykřikla Hetty. „Narodilo se vaší paní další děťátko nebo něco takového? Johnny je ve chlévě. Zavolám ho." Hnula se ke dveřím.

„To je v pořádku," řekl Peterson a vyrazil ke dveřím, „zajdu do chléva sám." Vyskočil z verandy a utíkal přes dvůr.

Johnnyho našel ve chlévě, jak si chystal věci k uskladňování sena. Barney mu pomáhal natahovat provaz z manilského konopí z cívky na podlahu, pokrytou roztroušeným senem.

„Johnny, přišli jsme na to," volal Peterson rozjásaně, když vrazil do chléva.

„No ne, doktore, jsem rád, že vás zase vidím," řekl Johnny. „Na co že jste přišli?"

„Na tajemství Sallyina mléka," upřesnil Peterson. Poblázněně se rozhlédl po chlévě. „Kde je?"

„Kdo?"

„No přece Sally," utrl se vědec.

„Jo tak, ta je s Queennie na dolní pastvině," odpověděl Johnny.

„Je v pořádku, že?" zeptal se Peterson úzkostně.

„Jasně, je v pořádku, doktore. Proč?"

„Poslouchej," řekl Peterson chvatně, „naši lidé si myslí, že jsme na něco narazili. Pořád ještě nevíme, co v těch vejcích nebo v Sallyino mléku způsobuje, že tak reagují. Všechno, na co jsme byli schopni přijít, je nějaký podivný izotop, ale nevíme, jak ho reprodukovat nebo syntetizovat.„Ale opravdu si myslíme, že víme, co je příčinou toho, Sally dávala takové mléko a že slepice začaly snášet zlatá vejce."

Johnny a Barney odložili svou práci a pokynuli vědci, aby si k nim sedl na lavici naproti stájím pro koně.

„Pamatujete si na den, kdy se Sally otelila?" pokračoval Peterson.

„Ne úplně přesně," odpověděl Johnny, „ale mohl bych to najít ve svém deníku. Vedu si řádné záznamy o takových věcech, jako jsou nové zaregistrované přírůstky zvířectva."

„Nevadí," řekl Peterson. „Už jsem si to zjistil. Bylo to 9. května."

Odmlčel se a vítězoslavně se usmál. „Asi je to dobře, když to říkáte," řekl Johnny. „Ale co s tím?"

„A bylo to také v týž den, co slepice snesly první zlaté vejce, že?" zeptal se Peterson.

„No to teda bylo, pane doktor," přizvukoval Barney. „Pamatuju se na to, protože se paní Thompsonová hrozně zlobila, že mlíko je špatný a taky že s vejcem se stalo něco špatného zrovínka ten samej den."

„Tohle víme. Teď poslouchej, Johnny," pokračoval vědec. „V noci 8. května jsme na základně odpálili úplně novou zkušební nálož. Nemůžu ti říct, co to bylo, jenom že to byla nějaká nová jaderná věcička, o které jsme toho ani my moc nevěděli. Proto jsme to odpálili tam dole v jeskyni na úbočí kopce."

„Od té doby naši lidé pracují na velice slibném předpokladu, že té krávě a těm slepicím se něco stalo, a sice nedlouho před tím, než začaly produkovat ingredience Vaječného koktejlu. Kdosi si na ten pokusný výbuch vzpomněl, ověřil si datum a potom se šel pořádně podívat na tu jeskyni. Už předtím jsme měli podezření, že ta věcička vysílá nový druh paprsků. Provedli jsme měření a zjistili jsme, že ta jeskyně je v přímé, nepřerušované linii s rančem Kroužkované T. Znovu jsme tu věcičku vzali, použili jsme velmi malého modelu a vyzkoušeli jsme ji na několika kuřecích embryích. A opravdu jsme dosáhli mutace. Ale ne té úplně správné."

Takže chceme znovu zopakovat všechno, co se stalo, přímo tady, ale tentokrát chceme vystavit záření nejenom Sally, ale tucet jiných krav z guernseyského plemene, které s ní budou pokud možno co nejúžeji geneticky spřízněné.

A také už víme, že máte nového kohouta, kterého zplodil Solomon."

„Ale doktore," protestoval Johnny. „Sally tenkrát rodila brzy ráno. Nebude to hrát nějakou roli?"

„Samozřejmě že bude," vykřikl Peterson. „Sally porodí další tele za úplně stejných podmínek. A taky všechny ostatní krávy. To vy jste mi řekl, že byla oplodněna umělou inseminací, že?"

Johnny přikývl.

„Takže bude oplodněna od téhož býka a ostatní krávy také."

„Ty moje ubohá Sally," řekl Barney lítostivě. „Voni z tvýho mateřství dočista vyženou všecku lásku."

Následující den byly u brány opět hlídky. Brzy po ránu dorazilo dvanáct mladých, zdravých krav z guernseyského plemene a s nimi tým veterinářů, biologů a bezpečnostní policie. Než se setmělo, byla Sally a všechny její družky znovu v „požehnaném stavu".

Půldruhého kilometru od ranče byla pro veterináře a biology postavena ubytovna a urychleně zbudována kasárna pro bezpečnostní službu. Pastviny byly obehnány řetězovým plotem v ceně třicet pět tisíc dolarů, vysokým tři a půl metru, nahoře zakončeným ostnatým drátem. Vedle u něj hlídkovala obrněná vozidla, která v noci střežila chlév s březími kravami.

Celý podzim, pak celou zimu a opět v době pučícího jara celé houfy expertů a hlídačů sledovaly a staraly se o stádo krav, jejichž břicha byla nadmutá malými telaty.

Skutečnost, že Sally ztratila mléko, byla pečlivě střežena jako státní tajemství. Aby zachovali zdání a ukázali světu, že Amerika stále ovládá jedinou ověřenou metodu, která umožňuje posílat do kosmu rakety s lidskou posádkou, náčelníci štábů odhlasovali, že vydadí téměř osm set litrů z oné cenné, malé zásoby mléka,

kteřá byla k dispozici, na další meziplanetární cestu, tentokrát na průzkum Saturnových prstenců.

Pilot menší a dokonalejší verze rakety *Icarus*, která však byla opatřena stejně dobrým ochranným zařízením, major Quartermain, opustil luxusní podniky na Zemi a zástupy obdivovatelek z celých Spojených států a opět si to namířil do neznáma.

„Byla to čistě mléčná cesta,“ byla citována majorova slova, která měl pronést, když vystupoval ze své lodi po nedobrodružné, avšak propagandistickými cíli zatížené cestě.

V půli května se veterináři společně dohodli, že Dnem porodu bude 4. červenec. Byly sestaveny plány na opakování podzemního atomového výbuchu, který se měl uskutečnit 3. července v 9 hodin večer. Březím kravám měla být o půlnoci aplikována injekce provokující porod, a půjde-li všechno dobře, krávy by měly začít rodit během několika málo hodin. Aby byla jistota, že krávy budou vystaveny účinkům záření z atomového výbuchu bez jakéhokoli stínění, měly být večer v den výbuchu do půl desáté umístěny v ohradě na jižní straně chléva.

Solomonův nástupce s novým hejnem slepic byl už tou dobou uveleben v témže starém kurníku a snůška vajec byla normální.

3. července večer, přesně v devět hodin, vyšlehla z nevadské jeskyně ve svahu hory záře a země se otřásla a duněla v okruhu několika kilometrů. Nebyl to silný výbuch, stejně jako ten první. Sto kilometrů odtud třináct guernseyských krav si pochutnávalo na čerstvém seně a za svitu měsíce spokojeně přežvykovalo.

Následujícího dne časně ráno ve 3.11 přišlo na svět první tele a za ním, v rychlém sledu za sebou, dalších dvanáct.

Sally Marathon III porodila tele ve 4.08 téhož dne, tedy v Den nezávislosti.

V 7.00 ráno byla podojena, přičemž dala deset litrů absolutně čisté a nevýbušné tekutiny bez chuti a bez zápachu. Jedenáct guernseyských krav ze sebe v hojném proudu vydávalo litry a litry absolutně prvotřídního pěnivého mléka plného smetany.

Třináctá kráva naplnila džbery čímsi, co vypadalo jako slabé kakao a zapáchalo jako starý čaj.

Když později odpoledne, oblečen v bílém pracovním plášti, vešel do kurníku zoolog přes drůbež z Kalifornské univerzity, nenašel v hnízdech nic než obyčejná, čerstvá bílá vejce. Nakonec došel k závěru, který Solomonův harém už věděl dost dlouho; že totiž ať už to bylo cokoli, čím byl Solomon obdařen, nový kohout to prostě neměl.

Bylo urychleně posláno pro dvanáct z cenné zásoby zlatých vajec, aby mohly být dopraveny do zkušebních laboratoří na odpalovací základnu.

O dvě hodiny později stál doktor Peterson, obklopen svými kolegy, před řadou monitorů průmyslové televize v budově ústředí ve Frenchman's Flat. Na obrazovkách bylo vidět vnitřek masivní stavby z oceli a betonu, určené pro pokusné výbuchy několik mil odtud v horách. Na podlaze stála otevřená, skleněná čtyřlitrová kádinka s novou verzí Sallyina mléka. Přímo nad otevřenou kádinkou

byla přichystána nádoba ve tvaru trychtýře, ve které byl obsah jednoho zlatého vejce.

Doktor Peterson natáhl ruku k malé páce. Pomocí dálkového ovládání páka postupně rozevírala spodní část trychtýře. Peterson páku jemně stlačil a pomalu přidával tlak. Přihlízející bezděky vydechli, když tenoučký pramínek vaječné tekutiny padal z trychtýře dolů k otevřené kádince.

V očekávání výbuchu všichni v místnosti instinktivně přivřeli oči. O vteřinu později se Peterson opatrně podíval na obrazovku. Kádinka změnila barvu - byla bledě modrá, jako oblaka. Nesyčela, ani nevybuchla. Jen tam tak stála.

Peterson stlačil páku a nechal z trychtýře stéci ještě jednu kapku. Táhnoucí se, lepkavá hmota žbluňkla do kádinky. Tekutina se nakrátko rozvířila a ještě více zneprůhledněla a získala spíše namodralý nádech.

V místnosti náhle propukla změť hlasů - když bylo zřejmé, že se žádný výbuch konat nebude.

Peterson klesl do vedlejšího křesla a upřeně se díval na obrazovku.

„Tak co teď?“ zaúpěl.

Z toho „co“ se pak vyklubalo dvanáct hektických hodin, kterým však předcházela jistý - promarněný - čas, během něhož novou látku protřepávali, vystavovali nárazům a ozařovali, a to pro nepatrnou naději, že by tím snad látka mohla získat latentní vlastnosti výbušniny.

Když si byli jisti, že to, co kádinka obsahuje - ať už to bylo cokoli - není výbušina, byla tekutina přelita do šestnácti malých, dvoudecilitrových kádinek a urychleně odeslána do všech možných laboratoří, aby byla podrobena co nejrozsáhlejšímu rozborům. „A co to druhé mléko?“ ptali se Petersona, přičemž měli na mysli ono „nahnědlé“ mléko, o němž dodatečně zjistili, že pochází od jedné mlsné krávy, známé jako Melody Buttercup IV.

„Jedno po druhém,“ odpověděl Peterson. „Nejdřív zjistíme, co to vlastně máme před sebou, a pak se dejme do dalšího problému.“

Ještě téhož večera ve 21.00 zavolali Petersona do laboratoří, kde zkoumali radiaci. Ve dveřích ho očekával fyzik se skelným pohledem a zavedl ho dozadu do své pracovny.

Pokynul Petersonovi, aby si sedl, a pak mu podal svazek fotografických a jiných papírů. Na všech fotografických papírech byly vidět jasné, bílé obrysy zkušební kádinky, uprostřed celistvého pole černé barvy. Dva papíry byly celé bílé.

„Nevěřím tomu, Floyd,“ řekl fyzik a pročísl si rukou vlasy. „Viděl jsem to, dělal jsem to, zkoušel jsem to, dokazoval jsem to, a přesto tomu nemůžu uvěřit.“

Peterson se probíral svazkem papírů a napjatě čekal.

„Čemu nevěříš, Frede?“ zeptal se.

Fyzik se nahnul dopředu a poklepal prstem na papíry v Petersonových rukou. „Tu bláznivou látku jsme vystavili všemožným zdrojům vysokoenergetického i nízkoenergetického záření, jaké jsme tady schopni vytvořit, což znamená, že jsme použili všechno mimo vodíkovou pumu. Zkusili jsme záření alfa, gama, beta,

kompletně všechno, široký rozptyl, soustředěné paprsky a také jednoduché ozařování.

Jenže ani jeden neutron se nedostal za sklo, ve kterém byl ten zatracený blivajs. Zakřivily se kolem toho, Floyde. Zakřivily se."

Fyzik si položil hlavu na stůl. „Takhle by nemělo reagovat nic," stkal. Snažil se uklidnit, zatímco Peterson se jako v mrákotách díval na výsledky zkoušek. „To ještě není všechno," pokračoval fyzik. Přesl k Petersonovi a vytáhl mu z ruky dva bílé listy.

„Tohle," řekl zlomeně, „je list fotografického papíru, který jsme ponořili do toho sajrajtu a potom jsme ho nechali uschnout, než jsme ho ozářili. A tohle," zamával druhým listem, „je kus fotografického papíru, který byl chráněn dalším listem obyčejného psacího papíru potaženého tím krámem."

Peterson k němu vzhledl. „Tekutina, která chrání před zářením," pronesl užasle. Jeho kolega němě pokývl hlavou.

„Osm let na univerzitě," šeptal si fyzik pro sebe. „Šest let na letních školách. Čtyři postgraduální stipendia. Deset let výzkumu. Všechno v háji," vykřikl, „kvůli jedné hnusné kravské šampionce."

Peterson ho jemně poklepal po rameni. „No tak, Frede. Neber si to tak. Mohlo by to být horší."

„Cože?" zeptal se dutě. „Nadojili to mléko z klokana?"

Když se Peterson vrátil zpátky do své pracovny, odřekl tučet telefonních hovorů a rozdál příkazy, aby bylo další množství modrého mléka urychleně odesláno do laboratoří v Argonne, kde projde dalšími testy na radiaci a kde se snad potvrdí výsledky, ke kterým dospěli v Nevadě. Nařídil, aby zkouška s onou hnědou tekutinou byla připravena na druhý den ráno. Potom měl telefonní hovor se zmocněncem Úřadu pro atomovou energii.

„Ano, Johnne," řekl, „něco máme."

Operace Dojička byla v plném proudu!

Nazítří ráno se v řídicí místnosti opět shromáždili pozorovatelé a Peterson se připravoval na opakování zkoušek se vzorkem hnědavého mléka od krávy Melody.

Když první vaječná kapka padala dolů ke kádince, lidé se opět bezděky přikrčili, Peterson se však tentokrát přinutil neodvracet od pokusu oči. Ze zesilovačů bylo znovu slyšet tiché žbluňknutí a nic víc. Podobně jako prve se ztemnělá tekutina postupně ještě více zakalila, a když byl do ní přidán celý obsah vejce, kádinka nabyla kompaktního, hnědého a dokonale neprůhledného vzhledu. Vědci skleněnou nádobku několik minut pozorovali. Čekali, že se výbuch možná opozdí.

Když se nestalo nic, Peterson pokývl asistentovi u vedlejšího řídicího pultu. Asistent zatáhl za několik pák a na obrazovce se objevilo dálkově ovládané mechanické rameno, jehož drapák se snesl nad kádinku, jemně ji uchopil a lehce s ní udeřil o cementovou podlahu bunkru. Bylo slyšet jen tlumený úder, jak skleněná nádobka narazila na beton.

Asistent citlivě vládl řídicími pákami a kádinka se pohybovala sem a tam, několik centimetrů nad podlahou.

Peterson, jenž všechno velmi pozorně sledoval, zavolal: „Udělej to znovu!"

Asistent zatahal za páky. „Podívejte se," vykřikl Peterson. „Ta látka ztuhla."

Jeden rychlý pohyb to potvrdil a Peterson potom nařídil, aby byla kádinka zvednuta do výše jeden a půl metru nad zemí a pomalu nakláněna. Jak se drapák v kloubu otáčel, kádinka se překlápěla. Otočila se téměř o 180 stupňů k zemi a celý obsah kádinky ve formě ztuhlé hrudky vyklouzl ven.

Všem, kdo pokus pozorovali, se zatajil dech, když hruška spadla na tvrdou zem. Narazila na zem, odrazila se od ní do výšky několika centimetrů, znovu spadla, znovu se odrazila a po několika záchvěvech se zarazila. Zrodila se látka, která později vešla ve známost jako „Melodyina silná substance".

Začalo se se zkouškami. Ale byl tu jistý rozdíl. Do té doby, než se ten hnědý špalek dostal z bunkru, ztuhl natolik, že ho nebylo možné ničím rozbít ani rozřezat. Podostřím té nejvýkonnější strojní pily se jeho povrch mírně prohnul, ale pak neporušen vyskočil do původní polohy. Diamantový vrták se na něm točil bez jakéhokoliv efektu.

A tak se celý špalek vydal na okružní cestu po různých laboratořích. Z jaderných laboratoří s nefalšovaným jásotem hlásili, že nezjistili žádnou rezistenci vůči záření. Zkoušky jedna po druhé nedokázaly nic, až oddělení výzkumu fyzikálních vlastností látek přišlo s nápadem.

„Nejde to rozřezat, rozbít ani roztrhat," řekl jejich odborník Petersonovi, potěžkáváje tu záhadnou, lehkou látku. „Nejde to spálit, ani vystřelit do toho díru, nepůsobí na to ani žádná známá kyselina, třeba jen na povrchu. Tahle látka je tvrdší než ocel a asi padesátkrát lehčí."

„No dobře, a k čemu se hodí?" zeptal se Peterson.

„Lze ji tvarovat, když se její ingredience teprve smíchávají," řekl expert významně.

„Poslyš, ty máš pravdu," Peterson vzrušeně vyskočil na nohy. „No ovšem, kosmická loď odlitá z tohoto materiálu s vrstvou Sallyina nátěru na povrchu by byla dostatečně lehká a chráněná, takže by mohla pracovat na běžné raketové palivo!"

Za situace, kdy šlo o absolutně prioritní zájmy, tři přední závody na výrobu umělých hmot ve Státech vyrobily z „Melodyiny směsi", kterou jim dodala vláda, tři lehké, tvářené kosmické lodi, určené pro jednoho kosmonauta. Na jejich trup byla nanesena dvojitá vrstva „Sallyina nátěru" a k trupu, který bez motoru vážil méně než jednu tunu, byl připevněn jednostupňový raketový motor na kapalný pohon.

Jednoho teplého srpnového večera, dvacet osm dní poté, co se mléko objevilo poprvé, stála první z lodí, bohatě osvětlená, na odpalovací rampě mysu Canaveral. Týmy starající se o palivo skončily s plněním nádrží, které budou po vyhoření odhozeny spolu s motorem. Uvnitř rakety se major Quartermain usadil, vůbec ne

pohodlně, a vsoukal se do bezpečnostních startovních pásů. Čekala ho krátká, ale úchvatná cesta Van Allenovými radiačními pásy Země a zpět.

Bezpečnostní pásy byly uvnitř únikové oddělitelné kabiny, protože použití chemického paliva s sebou opět přineslo mnoho dřívějších problémů se startováním. Při zpáteční cestě se Quartermain bude katapultovat ve výšce osmnácti kilometrů a rozevře obrovský padák únikové kabiny, aby mohl pomalu přistát na hladině Atlantického oceánu, kde bude nablízku čekat záchranná flotila. Z lehkého trupu rakety se rovněž vysune padák, který raketu pomalu snese na hladinu oceánu, odkud bude vylovena a posléze podrobena zkoumání.

Uvnitř rakety Quartermain popotáhl a zkřivil nos. „Tak už tu mašinku odstartujme," řekl do laryngofonu. „Muselo sem proniknout trochu floridského vzduchu."

„Do závěrečného odpočítávání zbývají čtyři minuty," odpověděli z řídicího stanoviště v bunkru, z něhož byl start rakety sledován. „Zapněte si na vteřinku ventilátory."

Vně kosmické lodi lidé z týmu, který zabezpečoval raketové palivo, odklidili svoje zařízení z odpalovací rampy. Ve vzduchu kolem rakety visel tentýž výrazný, těžký pach.

Ve 20.02 hodin, dvacet osm dní poté, co byly poprvé nadojeny nové druhy mléka, byla raketa s majorem Quartermainem na palubě odpálena; start se zdařil dokonale.

Ve 20.03 se začal rozpouštět trup zbylých dvou raket, které byly vyrobeny z „Melodyiny směsi".

Ve 20.04 stále ještě burácející motor odpadl ze zadní části Quartermainovy rakety a ohnivým obloukem padal k Zemi. O patnáct vteřin později se Quartermain v únikové kabině odpojil od bortícího se trupu rakety. Otevřel se padák a odvážný astronaut se snášel k mořské hladině.

V tutéž dobu se špalky „Melodyiny směsi", která byla vyrobena z první várky mléka, a tvarované výrobky z ní zhroutily v hromady páchnoucí lepkavé hmoty. Každý následující den pak nové a nové špalky směsi dosahovaly téhož dvacetiosmidenního limitu a sesouvaly se v zapáchající beztvarou hmotu.

Trvalo měsíc, než týmy s dýchacími přístroji a s plynovými maskami odklidily čpící lepkavou masu, která stékala po odpalovacích rampách mysu Canaveral. Trvalo nepoměrně déle, než byly příslušné tři přední závody na výrobu plastických hmot ve Státech opět uvedeny do provozu, protože smrdutý proud ještě nedokončených raketových dílů zničil stroje a vypudil zaměstnance pryč.

Rozteklá masa čehosi, co kdysi bylo Quartermainovým vesmírným korábem, pomalu padala k Zemi a s každou minutou se dále rozkládala, až nakonec dospěla do konzistence řídké ovesné kaše. Tehdy ji zachytil proud vzduchu a v miazmatickém mraku ji nesl přes půl světa, až se mrak konečně snesl dolů a svým odporně zapáchajícím hávem pokryl ruské město Urmsk. Spojené státy popřely, že by o mraku něco věděly.

LAS VEGAS, NEVADA, 8. května (tisková agentura Associated Press) - Úřad pro atomovou energii dnes oznámil, že v operaci Dojička byla vydojena poslední kapka mléka.

Po roce bezvýsledného experimentování, kdy se od dvou nejproslulejších krav na světě nepodařilo získat nic jiného než dobré mléko 1.A jakosti, Úřad pro atomovou energii oznamuje, že uzavřel svou detašovanou laboratoř na ranči Kroužkované T. Doktor Floyd Peterson, který stál v čele týmu, jenž se pokoušel vyprovokovat opětnou produkci „Sallyino mléka“, řekl novinářům, že slavná guernseyská kráva a její družka Melody už neprodukují onu zvláštní, neznámou tekutinu, díky níž mohli lidé snadno a rychle vyfrčēt ke hvězdám.

„Nějakou dobu to vypadalo, že to máme v kapse“, řekl doktor Peterson. „Teď ale můžete klidně říct, že zkoušky skončily kravským krachem“.

Mezitím ve Washingtonu zmocněnec Úřadu pro atomovou energii...

Do elektronické podoby převedl **Gavignus**. Pokud máte nějaké návrhy, změny nebo v textu najdete chyby, napište mi na gavignus@tiscali.cz.